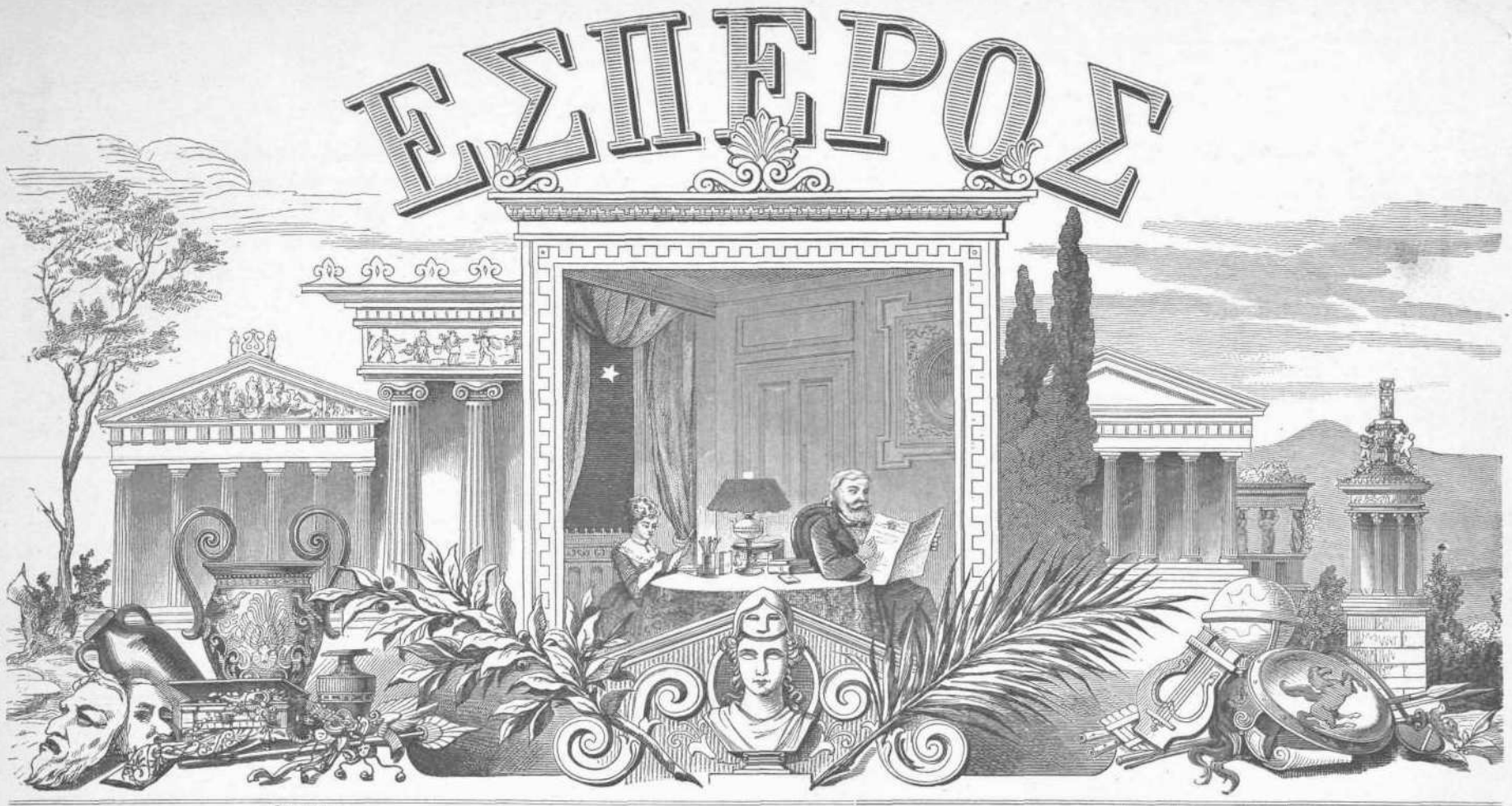

Ἔτος Α΄. | Ἐκδίδεται τῇ 1/13 καὶ 15/27. ἑκάστου μηνός. | Εν ΛΕΙΨΙΑι τῇ 1|13 Ιουνίου 1881 | Τιμὴ ἐτησία προπληρωμένη εἰς χρυσόν. Φράγκ. 40. Μάρκ. 32. Ῥούβλ. 16. | Ἀρ. 3.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ· Αἱ ΑΑ. ΜΜ. ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα τῶν Ἑλλήνων (μετὰ εἰκόνος). — Οἱ γάμοι τοῦ διαδόχου τῆς Αὐστρίας (μετὰ εἰκόνος). — Δύω Ἑλβετικαὶ παραδόσεις. — Πέτρος Καλδερὼν (μετὰ εἰκόνος). — Περὶ Τύνιδος (μετὰ δύο εἰκόνων). — Ἰφιγένεια ἐν Ταύροις (συνέχεια). — Βυζαντιναὶ εἰκόνες. Ἀνδρόνικος ὁ Κομνηνός (συνέχεια). — Κῆπος ἐν Βομβάῃ (μετὰ εἰκόνος). — Αἰμίλιος Γιραρδῖνος (μετὰ εἰκόνος). — Ποίησις. — Πολιτικὴ ἐπιθεώρησις. — Ἡ ἐν Βουκουρεστίῳ τελετὴ τῆς στέψεως. — Νεκρολογίαι. — Διάφορα.

ΑΙ ΑΑ. ΜΜ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ.

ΑΙ ΑΑ. ΜΜ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

(μετὰ εἰκόνος).

Ἄσμενοι καταχωροῦμεν ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι τοῦ σημερινοῦ τεύχους τὴν εἰκόνα τοῦ σεπτοῦ βασιλικοῦ τῆς Ἑλλάδος ζεύγους, ἣν ὁ ἐν Παρισίοις διαμένων ἄριστος Ἕλλην ζωγράφος, Κος Ἰάκωβος Ῥίζος, ἐγγονὸς τοῦ ἀειμνήστου Ἰακωβάκη Ῥίζου τοῦ Νερουλοῦ, ἐσχεδίασεν ἐπ' ἐσχάτων. Ὁ αὐτὸς Κος Ῥίζος εἶναι ὁ πρό τινος τὰς ἐπιτυχεῖς εἰκόνας τῶν βασιλέων ἡμῶν διὰ τὸ ἐν Ἀθήναις Ὀρφανοτροφεῖον τῶν κορασίων γράψας.

Ἡ Ἑλλὰς, ἡ μετὰ τοσαύτας δοκιμασίας καὶ τῆς τύχης περιπετείας κατορθώσασα πρὸ πεντήκοντα περίπου ἐτῶν νὰ κατισχύσῃ μακροχρονίου ζυγοῦ καὶ νὰ παράσχῃ εἰς τὴν θαυμάζουσαν ἀνθρωπότητα παράδειγμα ἔθνους ἀναγεννηθέντος καὶ ἐκ τάφου ἀναστάντος, ἤγειρεν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κοιτίδι τοῦ Ἑλληνισμοῦ θρόνον, περιῤῥεόμενον ὑπὸ τῆς λάμψεως ἐνδόξων παραδόσεων.

Εἴμεθα πεπεισμένοι ὅτι μετ' ἀκραιφνοῦς ἐνθουσιασμοῦ οἱ ἀπανταχοῦ Ἕλληνες, οἱ τὴν βασιλείαν ὡς ἄγκυραν σωτηρίας καὶ αἰσίου μέλλοντος θεωροῦντες, θέλουσι δεχθῆ τὴν εἰκόνα ταύτην, καὶ μάλιστα σήμερον, ὅτε, λυθέντος τοῦ ζητήματος τῆς Ἑλληνικῆς ὁροθεσίας, ἡ Ἑλλὰς πανηγυρίζει τὴν προσέλευσιν νέων τέκνων της, ἐνθουσιωδῶς τὴν ἕνωσιν αὐτῶν μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῶν ποθούντων καὶ ἑορταζόντων.

Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος, γεννηθεὶς ἐν ἔτει 1845, ἵσταται ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἀνδρικῆς του ἡλικίας. Δευτερότοκος υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας Χριστιανοῦ, ἐκλήθη ὑπὸ τῆς Β'. ἐν Ἀθήναις ἐθνικῆς Συνελεύσεως ἐπὶ τὸν θρόνον τῆς Ἑλλάδος. Ἡ δὲ βασίλισσα Ὄλγα, θυγάτηρ τοῦ μεγάλου δουκὸς Κωνσταντίνου τῆς Ῥωσσίας, ἐνυμφεύθη τὸν βασιλέα Γεώργιον ἐν ἔτει 1867, τὸ 17ον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἄγουσα.

Τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν κοσμοῦσι πέντε θαλλεροὶ βλαστοὶ, τρεῖς μὲν υἱοὶ καὶ δύω θυγατέρες. Τρίτη θυγάτηρ, ἡ μικρὰ Ὄλγα, ὀλίγων μόνον μηνῶν βίον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ διανύσασα, ἀπεβίωσε τὸ παρελθὸν θέρος ἐν Ἀθήναις. Ὁ διάδοχος τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου Κωνσταντῖνος, οὗ τὴν εἰκόνα θέλομεν περιλάβει ἔν τινι τῶν ἑπομένων τευχῶν, ἄγει σήμερον τὸ δέκατον τρίτον τῆς ἡλικίας του ἔτος.

Τοιαύτη εἶναι ἡ βασιλικὴ τῆς Ἑλλάδος οἰκογένεια, ἥτις δικαίως θεωρεῖται πρότυπον οἰκογενείας καὶ διὰ τὰ βασιλικὰ αὐτῆς αἰσθήματα καὶ διὰ τὴν ὄντως Ἑλληνικὴν ἀγωγὴν, ἧς ἀπολαμβάνουσιν οἱ ἡγεμονόπαιδες, κληθέντες καὶ αὐτοὶ νὰ συνταυτίσωσι τὴν τύχην αὐτῶν μετὰ τῆς τύχης τῆς ὡραίας καὶ ἐνδόξου ἡμῶν πατρίδος.

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΣ ΕΝ ΒΙΕΝΝΗι

(μετὰ εἰκόνος).

Οἱ γάμοι τοῦ ἀρχιδουκὸς Ῥοδόλφου, μόνου υἱοῦ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας καὶ διαδόχου τοῦ θρόνου, μετὰ τῆς πριγκηπίσσης Στεφανίας, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Βέλγων, ἐτελέσθησαν ἐν Βιέννῃ τῇ 10ῃ τοῦ μηνὸς Μαΐου ἐ. ν. μεθ' ὅλης τῆς δυνατῆς μεγαλοπρεπείας καὶ πομπῆς.

Λεπτομερῆ περιγραφὴν τῶν κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην λαβουσῶν χώραν ἑορτῶν δὲν δυνάμεθα νὰ δώσωμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις, ἅτε μὴ ἐπαρκοῦντος ἡμῖν τοῦ χώρου. Περιοριζόμεθα ἑπομένως εἰς σύντομον τῶν κυριωτέρων τῆς ὅλης ἑορτῆς σημείων ἀρίθμησιν.

Ἡ νεαρὰ τοῦ διαδόχου νύμφη κατὰ πρῶτον ἐν Σαλισβούργῳ ἐπάτησε τὸ ἔδαφος τῆς νέας αὐτῆς πατρίδος καὶ ἐνθουσιωδῶς ἐγένετο δεκτὴ καὶ ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ περιμένοντος αὐτὴν νυμφίου καὶ ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὁλοκλήρου. Συνωδεύετο δὲ ἡ πριγκήπισσα Στεφανία ὑπὸ τῶν γονέων της, τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλίσσης τῶν Βέλγων καὶ τῆς μικροτέρας αὐτῆς ἀδελφῆς, πριγκηπίσσης Κλεμεντίνης.

Ἐν Σαλισβούργῳ, ἔνθα οἱ ἐπίσημοι ξένοι διέμεινον μίαν ἡμέραν καὶ μίαν νύκτα ἐγένοντο διάφοροι ἑορταὶ, ὑποδοχαὶ, γεῦμα καὶ λαμπρὰ φωταψία, ἥτις ἐν τῇ γραφικωτάτῃ ἐκείνῃ πόλει μαγευτικὸν παρίστα θέαμα.

Τὴν ἐπιοῦσαν δι' ἐκτάκτου ἁμαξοστοιχίας ἡ βασιλικὴ βελγικὴ οἰκογένεια κατηυθύνθη εἰς Βιέννην, ἔνθα ἐν τῷ σταθμῷ ὑπεδέχθη αὐτὴν αὐτὸς ὁ αὐτοκράτωρ Φραγκίσκος Ἰωσὴφ, ὁδηγήσας τοὺς ξένους αὐτοῦ εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ SCHÖNBRUNN (ἢ τῆς Καλιῤῥόης κατὰ τὸν ἀρχαῖον τοῦ γένους διδάσκαλον Κούμαν), ἔνθα εἶχον ἑτοιμασθῆ τὰ ἀναγκαῖα καταλύμματα. Ἐν SCHÖNBRUNN ἐπερίμενε τοὺς ἀφιχθέντας ἡ αὐτοκρατόρισσα Ἐλισάβετ.

Τὸ ἑσπέρας τῆς ἡμέρας τῆς ἀφίξεως (τῇ 6 Μαΐου) παρετέθη ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖ τῆς αὐτοκρατορικῆς ἐπαύλεως αἰθούσῃ γεῦμα πολυτελέστατον, οὗ, διὰ τὸ περίεργον, παραθέτομεν ἐνταῦθα τὸν κατάλογον. Αἰτοῦμεν συγγνώμην παρὰ τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν, ἠναγκασμένοι ὄντες νὰ καταγράψωμεν τὸ menu τοῦτο γαλλιστί· ἀλλ' ἡ γαλλικὴ γλῶσσα εἶναι ἡ ἔχουσα ἐν ὅλῃ τῇ οἰκουμένῃ τὸ προνόμιον νὰ χρησιμεύῃ εἰς τὴν σύνταξιν τῶν τοιούτων καταλόγων. Ἰδοὺ λοιπὸν αὐτὸ τὸ menu, τὸ συγκείμενον ἐκ κρεατινῶν καὶ νηστησίμων φαγητῶν.

Potage purée de pois verts. — Grenouilles aux champignons. — Saumon grillé aux pommes de terre. — Filets de sarcelles à la Reine. — Timbale à la financière. — Mayonnaise d'écrevisses à la gourmande. — Sorbet. — Truites au bleu. — Petits pois à l'anglaise. — Crême au café à la hollandaise. — Gelée au vin de champagne. — Fromage de Camenbert. — Glaces aux framboises et au grillage. — Dessert.

Ἡ κυρίως ἔναρξις τῶν ἑορτῶν τοῦ γάμου ἐγένετο τῇ 7 Μαΐου διὰ τοῦ λαμπροῦ ἐν τοῖς ἀρχαίοις τῆς Βιέννης ἀνακτόροις ἐπισήμου χοροῦ, διαρκέσαντος ἀπὸ τῆς 9ης μέχρι τοῦ μεσονυκτίου καὶ ἀρξαμένου διὰ τοῦ στροβίλου "τὰ ἄνθη τῶν μύρτων", τονισθέντος ὑπὸ τοῦ διασήμου Ἰωάννου STRAUSS.

Τῇ 8ῃ Μαΐου ἔλαβε χώραν ἐν τῷ γνωστῷ δάσει τοῦ Prater ἡ μεγάλη δημοτικὴ ἑορτὴ, καθ' ἣν ἑκατοστύες χιλιάδων ἀνθρώπων συνωθοῦντο ὑπὸ τὰς ὡραίας ἐκείνας δενδροστοιχίας, αἵτινες ἔστιλβον ἐν ὅλῃ τῇ ἐαρινῇ αὐτῶν καλλονῇ. Σημαῖαι αὐστριακαὶ καὶ βελγικαὶ, ἀψίδες ἀνθοστόλιστοι, χοροὶ καὶ μουσικαὶ ἐν ὑπαίθρῳ, διάφορα θεάματα, ἐκθέσεις, θεατρικαὶ παραστάσεις — τοιαῦτα ἀπετέλουν τὴν δημοτικὴν ἑορτὴν, ἥτις ἀπὸ τῆς 1 μ. μ. παρετάθη μέχρι βαθείας νυκτός.

Τῇ 9ῃ Μαΐου ἡ πριγκήπισσα-νύμφη, ὡς τὴν ὠνόμασαν τὰ βιενναῖα φύλλα, ἐποιήσατο τὴν ἐπίσημον αὐτῆς εἰς τὴν πόλιν τῆς Βιέννης εἴσοδον. Ἡ ἅμαξα, ἐν ᾗ ἐκάθητο ἡ νύμφη μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς, ἔργον πολυτελέστατον παρελθόντων χρόνων, εἶναι καὶ ὑπὸ ἱστορικὴν ἔποψιν περίεργος. Πρὸ 180 ἀκριβῶς ἐτῶν ὁ αὐτοκράτωρ Λεοπόλδος Α'. παρήγγειλεν ἐν Μαδρίτῃ τὴν ἅμαξαν ταύτην ὅπως χρησιμεύσῃ εἰς ἐπισήμους τελετάς. Ὁ αὐτοκράτωρ Κάρολος Στ'. ἦτο ὁ πρῶτος ὁ ποιήσας χρῆσιν αὐτῆς ἐν ἔτει 1711 κατὰ τὴν ἐν Φραγκφούρτῃ στέψιν αὐτοῦ. Ἐν ἔτει 1854 ἡ νῦν αὐτοκρατόρισσα Ἐλισάβετ ἐπ' αὐτῆς εἰσῆλθεν ὡς νύμφη τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας εἰς τὰ ἀνάκτορα τῆς Βιέννης. Τῷ δὲ 1867 ἐχρησίμευσεν ἡ ἅμαξα τὸ τελευταῖον κατὰ τὴν ἐν Πέστῃ στέψιν τοῦ αὐτοκράτορος.

Πέραν τῆς γεφύρας τῆς Ἐλισάβετ ὁ δήμαρχος τῆς Βιέννης πρῶτος προσεφώνησε καὶ ὑπεδέχθη τὴν πριγκήπισσαν. "Βασιλικὴ Ὑψηλότης, εἶπεν ὁ δήμαρχος. Οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς πρωτευούσης τῆς αὐτοκρατορίας χαιρετίζουσι τὴν Ὑμ. βασ. Ὑψηλότητα καὶ προσκυνοῦσι τὴν μέλλουσαν τοῦ διαδόχου σύζυγον ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ θέσει, ἐν ᾗ πρὸ 27 ἐτῶν ἐγένετο δεκτὴ ἡ σύζυγος τοῦ λαοποθήτου ἡμῶν ἡγεμόνος. Ἐν ὀνόματι ἁπάντων τῶν κατοίκων τῆς Βιέννης καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἐθνικοτήτων ὅλων τῆς μεγάλης αὐτοκρατορίας προσφωνοῦμεν τῇ Ὑμ. βασιλ. Ὑψηλότητι τὸ ἐγκάρδιον· "Καλῶς ἦλθες!" Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εἴη ἐπὶ τῆς ὥρας ταύτης καὶ ἡ εὐλογία Αὐτοῦ ἐπὶ τῆς πόλεως ἡμῶν καὶ

ὁλοκλήρου τοῦ κράτους! Κύριος φυλάττοι τὴν Ὑμ. βασιλ. Ὑψηλότητα!"

Τὴν ἑσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐγένετο ἐν Βιέννῃ μεγαλοπρεπὴς φωταψία, οἵαν πρὸ πολλοῦ δὲν ἐνθυμοῦνται οἱ κάτοικοι τῆς ἀρχαίας ἐκείνης πόλεως.

Τὴν ἐπιοῦσαν, ἤτοι τὴν 10ην Μαΐου ἀκριβῶς τὴν 11ην ὥραν πρ. μ. ἐτελέσθησαν ἐν τῷ ναῷ τῶν Αὐγουστίνων οἱ γάμοι, ἱερουργοῦντος τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς Πράγας, καρδιναλίου πρίγκηπος SCHWARZENBERG, μεθ' ὅλης τῆς θρησκευτικῆς πομπῆς τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας.

Οἱ νεόνυμφοι, μεταβάντες εἰς Πέστην, διέμεινον ἐκεῖ ἐπί τινας ἡμέρας, ἔνθα τοῖς ἐγένετο ἡ μᾶλλον ἐγκάρδιος καὶ ἐνθουσιώδης ὑποδοχή· θέλουσι δὲ κατόπιν μεταβῆ εἰς Πράγαν, ἔνθα θέλουσι διαμείνει.

Αἰτοῦμεν συγγνώμην ἀπὸ τὰς εὐγενεῖς ἡμῶν ἀναγνωστρίας μὴ παραθέτοντες ἐνταῦθα περιγραφὴν τῶν κομψῶν καὶ πολυτελῶν ἐνδυμάτων, τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ἔτερψαν τὰ βλέμματα τῶν τῆς ἑορτῆς ταύτης μετασχόντων· ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔχομεν τὸν ἐξησκημένον κάλαμον τῆς Κυρίας EMMELINE RAYMOND.

Ἡ ἡμετέρα εἰκὼν παριστᾷ τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἐν τῷ ναῷ τῶν Αὐγουστίνων ὁ καρδινάλιος ἀρχιεπίσκοπος τῆς Πράγας εὐλογεῖ τὸν γάμον. Ἐπὶ ὑψηλοτέρας ἐξέδρας ἀπέναντι τοῦ βωμοῦ ἵστανται συγκεκινημένοι οἱ γονεῖς τῶν νεονύμφων, ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ἡ αὐτοκρατόρισσα τῆς Αὐστρίας καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα τῶν Βέλγων.

ΔΥΟ ΕΛΒΕΤΙΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ.

Κάρολος ὁ Μέγας, εὑρισκόμενος ἐν Ζυρίχῃ, ἀνήγγειλεν ἀνὰ τὴν πόλιν καὶ τὰ περίχωρα αὐτῆς, ὅτι κατὰ τὰς ὥρας τοῦ γεύματός του ὅσοι εἶχον νὰ τῷ παρουσιάσωσιν ἀναφορὰν ἢ νὰ ζητήσωσι παρ' αὐτοῦ δικαιοσύνην, ὤφειλον νὰ κρούωσι κώδωνα κρεμάμενον ἐπὶ στήλης εὑρισκομένης ἔξωθεν τοῦ πυλῶνος τῶν ἀνακτόρων, καὶ ἀμέσως ἤθελον ὁδηγηθῆ ἐνώπιόν του.

Μίαν ἡμέραν, καθ' ἣν ὥραν ὁ γενναιόφρων αὐτοκράτωρ ἐκάθητο παρὰ τὴν τράπεζαν μετὰ διαφόρων ἱπποτῶν τῆς συνοδίας του, καὶ ἔτρωγεν, ὁ κώδων ἀντήχησε κατὰ τρόπον ὅλως ἀσυνείθιστον. Ὁ Κάρολος ἀμέσως διέταξε τοὺς ὑπηρέτας νὰ ὁδηγήσωσιν ἐνώπιόν του τὸν νέον τοῦτον ἰκέτην. Ἀλλ' οἱ ὑπηρέται ἐρευνήσαντες ἐπιμελῶς ἐπέστρεψαν λέγοντες ὅτι οὐδεὶς ἐφαίνετο. Ἐν τοσούτῳ ὁ κώδων ἀντήχησε καὶ δεύτερον καὶ τρίτον ἰσχυρότερον, καὶ πάλιν οὐδεὶς ἐνεφανίσθη. Τότε εἷς τῶν ὑπηρετῶν ἐπιστήσας καλλίτερον τὴν προσοχήν του, βλέπει ὄφιν, ὅστις κρεμάμενος ἀπὸ τὸ σχοινίον ἔκρουε τὸν κώδωνα. Ὁ Κάρολος, μανθάνων ποίου εἴδους ἱκέτης προσέρχεται, ἐγείρεται καὶ βαίνει πρὸς τὴν θύραν, λέγων, ὅτι περιστάσεως δοθείσης ὤφειλε ν' ἀπονείμῃ δικαιοσύνην οὐ μόνον εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ζῶα καὶ νὰ συνδράμῃ αὐτά.

Ἐνώπιον τοῦ ἰσχυροῦ ἡγεμόνος τοσούτων χωρῶν καὶ τοσούτων λαῶν τὸ ταπεινὸν ἑρπετὸν κύπτει μετὰ σεβασμοῦ καὶ προσβλέπον αὐτὸν μὲ βλέμμα ἱκετικὸν, διευθύνεται πρὸς τὴν λίμνην, στρεφόμενον ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, ἵνα ἴδῃ ἐὰν ὁ αὐτοκράτωρ ἀκολουθῇ. Ὁ ἀγαθὸς μονάρχης ἠκολούθει τὸν ὄφιν βῆμα πρὸς βῆμα. Φθὰς ἔμπροσθεν ὀπῆς τινος ἑνὸς βράχου ὁ ὄφις ἵσταται, καὶ ὁ Κάρολος εὑρίσκεται ἐνώπιον ὀγροῦ σπηλαίου, ἐν ᾧ ἔκειντο τὰ νεογνὰ τοῦ δυστυχοῦς ἑρπετοῦ, καὶ ὅπου νῦν ἔκειτο νωθρῶς ἐξηπλωμένον ζῶον τερατῶδες καὶ ἄγριον. Ὁ Κάρολος ἀμέσως διατάττει νὰ φονεύσωσι τὸ ζῶον τοῦτο, καὶ ὁ ὄφις μετ' ἐνδείξεων χαρᾶς εἰσέρχεται εἰς τὸ σπήλαιον.

Τὴν ἐπιοῦσαν ὁ ὄφις ἐμφανίζεται πάλιν εἰς τὰ ἀνάκτορα οὐχὶ πλέον ὅπως ζητήσῃ συνδρομὴν, ἀλλ' ὅπως ἐκφράσῃ τῷ εὐεργέτῃ αὐτοῦ τὴν εὐγνωμοσύνην του. Εἰσέρπει εἰς τὸ εὐρύχωρον ἑστιατόριον, ὑψοῦται μέχρι τοῦ χείλους τῆς τραπέζης καὶ καταθέτει ἐντὸς τοῦ αὐτοκρατορικοῦ κυπέλλου ἀδάμαντα σπανίου μεγέθους καὶ σπανίας λάμψεως. Διὰ τοῦ ἀδάμαντος τούτου ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ αὐτοκράτωρ Κάρολος συνεκράτει ἐπὶ τοῦ πίλου του τὸ πτερόν.

Ἡ παράδοσις τῆς BLUMISALPE. Ὑπῆρχε καιρὸς, ὅτε ἐπὶ ἑνὸς τῶν ὑψηλοτέρων τῆς Ἑλβετίας ὀρέων, τὸ ὁποῖον σήμερον καλύπτεται ὑπὸ αἰωνίας χιόνος, αἱ μέλισσαι παρήγαγον ὡραῖον καὶ ἀρωματικὸν μέλι, ὅτε παχεῖαι ἀγελάδες, βόσκουσαι ἐν ἄγροῖς εὐφόροις ἐπλήρουν μὲ εὔοσμον γάλα τοὺς κάδους τῶν χωρικῶν, καὶ ὅτε οἱ γεωργοὶ μὲ ὀλίγους κόπους ἄφθονον ἐνέμοντο συλλογήν. Ἀλλ' οἱ κάτοικοι τῆς εὐφόρου ἐκείνης χώρας ἐτυφλώθησαν ὑπὸ τῆς εὐτυχίας καὶ ἐγένοντο ἐγωϊσταὶ καὶ ὑπερόπται. Ἐμέθησαν οὕτως εἰπεῖν ὑπὸ τοῦ πλούτου καὶ ἐλησμόνησαν ὅτι μὲ τὴν κτῆσιν τῶν ἀγαθῶν τοῦ κόσμου τούτου συνδέεται καθῆκον μέγα, καθῆκον ἱερὸν, τὸ καθῆκον τῆς φιλοξενείας καὶ τῆς ἐλεημοσύνης. Ἀντὶ δὲ νὰ ποιῶνται χρῆσιν καλὴν τῶν θησαυρῶν των, μετεχειρίζοντο αὐτοὺς ὅπως ῥιφθῶσιν εἰς ἀναξιοπρεπῆ μαλθακότητα καὶ εἰς τὴν τύρβην θορυβωδῶν ἑορτῶν καὶ διασκεδάσεων. Ἔκλειον τὰ ὦτα πρὸς τὰς παρακλήσεις τῶν δυστυχούντων καὶ ἀπεδίωκον τοὺς πτωχοὺς ἐπαίτας ἀπὸ τῆς θύρας τῶν οἰκιῶν των. Διὸ καὶ ὁ Θεὸς αὐστηρῶς ἐτιμώρησεν αὐτούς.

Εἷς τῶν κακῶν τούτων πλουσίων ἀνήγειρεν εἰς τὰς ὑπωρείας τοῦ ὄρους μέγαρον πολυτελὲς, ἔνθα κατῴκησε μὲ τοὺς ὁμοίους του. Τὸ καθαρώτερον γάλα ἐχύνετο καθ' ἑκάστην εἰς τοὺς λουτῆρας, καὶ αἱ κλίμακες τῶν ἐξωστῶν ἦσαν, ὡς λέγει ἡ παράδοσις, κατεσκευασμέναι ἐκ μεγάλων καὶ πολυτίμων τεμαχίων τυροῦ. Ὁ Σαρδανάπαλος οὗτος τῶν βουνῶν εἶχε κληρονομήσει ἅπαντα τοῦ πατρός του τὰ κτήματα, καὶ ἐν ᾧ αὐτὸς διῆγε τὸν βίον ἐν τοιαύτῃ πολυτελείᾳ καὶ κραιπάλῃ, ἡ μήτηρ αὐτοῦ, ἐξωρισμένη ἐν τῷ βάθει τῆς κοιλάδος, ἔζη ἐν στενοχωρίᾳ μεγάλῃ καὶ πενίᾳ.

Ἡ δυστυχὴς γραῖα, ῥιγοῦσα καὶ πεινῶσα, ἔρχεται μίαν ἡμέραν ὅπως ζητήσῃ τὸ ἔλεος τοῦ υἱοῦ της, καὶ ὁ ἄσπλαγχνος ἐκεῖνος τὴν ἀποπέμπει σκληρῶς. Αὐτὴ τὸν διαβεβαιοῖ μετὰ δακρύων ὅτι εἶναι ἀδύνατος καὶ δὲν εἶναι πλέον εἰς κατάστασιν νὰ ἐργασθῇ, καὶ ὅτι ζῇ μόνη ἐν τῇ ἐρήμῳ καλύβῃ, δυστυχὴς καὶ νοσοῦσα ἄνευ συνδρομῆς, τὸν παρακαλεῖ δὲ νὰ τῇ παραχωρήσῃ τὰ ψιχία τῆς τραπέζης του καὶ μικράν τινα γωνίαν ἐν τῷ σταύλῳ, ὅπου ἦσαν τὰ ζῶά του· ἐκεῖνος ὅμως καὶ πάλιν τὴν διατάττει ν' ἀπομακρυνθῇ καὶ νὰ τὸν ἀφήσῃ ἥσυχον. Τότε ἡ μήτηρ τῷ δεικνύει τὰς παρείας της, ὠχρὰς καὶ ἐῤῥυτιδωμένας ὑπὸ τῆς λύπης καὶ τῶν παθημάτων μᾶλλον ἢ ἐκ τῆς ἡλικίας· τῷ δεικνύει τοὺς ἰσχνοὺς αὐτῆς βραχίονας, τοὺς βραχίονας ἐκείνους, ἐφ' ὧν ἐστηρίζετο βρέφος ὤν· καὶ ὁ σκληρὸς ἐκεῖνος ἀπειλεῖ νὰ τὴν ἐξώσῃ διὰ τῶν ὑπηρετῶν του.

Τότε ἡ δυστυχὴς ἐκείνη γυνὴ ἀπομακρύνεται καὶ κατέρχεται εἰς τὴν πενιχρὰν αὐτῆς καλύβην. Ὅσον σκληρὰ καὶ ἂν ἦτο ἡ γενομένη αὐτῇ προσβολὴ, ἡ πτωχὴ γυνὴ δὲν δύναται νὰ καταρασθῇ τὸν υἱόν της, ὃν ἐγέννησεν, ὃν ἐθήλασε καὶ ὃν τοσάκις ἐνανούρισεν.

Ἀλλ' ἐν ᾧ βαδίζει μὲ τρέμον βῆμα καὶ κεκυφυῖα, στεναγμοὶ βαθεῖς, οὓς δὲν δύναται νὰ καταπνίξῃ, ἐξέρχονται τῆς κατατεθλιμμένης καρδίας της καὶ δάκρυα πικρὰ ἐκρέουσι τῶν βλεφάρων της. Ὁ Θεὸς ἀριθμεῖ τὰ δάκρυα τῆς ὑβρισθείσης μητρός. Ἅμα δὲ εἶχε καταβῆ εἰς τὴν κοιλάδα, καὶ αἴφνης λαῖλαψ ἐκρήγνυται ἐκδικητική. Ὁ ἄσπλαγχνος υἱὸς βλέπει τὴν οἰκίαν του καταστρεφομένην ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ, καὶ τοὺς θησαυρούς, τὰ ζῶά του, τὰ ὑπάρχοντά του ὅλα γινόμενα βορὰ τῶν ἀγρίων στοιχείων. Καὶ αὐτὸς δὲ δὲν ἀποφεύγει τὴν ὀργὴν τοῦ Οὐρανοῦ, ἀλλ' ἀπόλλυται οἰκτρῶς μετὰ τῶν ἀναιδῶν συντρόφων του, καὶ οἱ ἀγροί του, ὧν οἱ καρποὶ δὲν ἐχρησίμευον εἰμὴ πρὸς κορεσμὸν τοῦ ἀτάκτου αὐτοῦ βίου, καλύπτονται ὑπὸ σωρῶν χιόνος, ἥτις οὐδέποτε πλέον δὲν θέλει διαλυθῆ· ἐν δὲ τῇ θέσει, ἐν ᾗ ἡ μήτηρ ματαίως ἐπεκαλεῖτο τὸ ἔλεος τοῦ υἱοῦ της, οἱ κλονισμοὶ τῆς γῆς βαθὺν ἠνέῳξαν χάσμα, καὶ ὅπου ἔπεσαν τὰ φλογερὰ δάκρυα τῆς ἀπηλπισμένης γυναικὸς, καταπίπτουσι σήμερον κατὰ σταγόνας τὰ δάκρυα τῶν αἰωνίων χιόνων.

ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΛΔΕΡΩΝ.

(DON PEDRO CALDERON DE LA BARCA.)

(μετὰ εἰκόνος.)

Ἐτελέσθη πρό τινων ἡμερῶν ἐν Μαδρίτῃ μετ' ἐξαιρετικῆς πομπῆς ἡ διακοσιετηρὶς τοῦ θανάτου τοῦ κορυφαίου τῶν ποιητῶν τῆς Ἱσπανίας, Πέτρου Καλδερῶνος, ἀνδρὸς ὑπηρετήσαντος τὴν πατρίδα του καὶ ὡς στρατιωτικοῦ καὶ ὡς κληρικοῦ καὶ δοξάσαντος τὴν Ἱσπανίαν διὰ τῶν ἀμιμήτων αὐτοῦ δραμάτων.

"Ἡ ἐν Μαδρίτῃ ἑδρεύουσα "Ἑταιρία τῶν συγγραφέων καὶ καλλιτεχνῶν τῆς Ἱσπανίας", ἧς πρόεδρος εἶναι ὁ ἀκάματος Ἀντώνιος Ῥομέρος Ortiz, προτάσει τοῦ δοκίμου συγγραφέως Λουδοβίκου Βιδάρ, συνέλαβε τὴν πατριωτικὴν πρωτοβουλίαν νὰ ἑορτάσῃ ἀξιοπρεπῶς τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου ἑνὸς τῶν μεγαλειτέρων τέκνων τῆς Μαδρίτης, τοῦ ἐξόχου καὶ ἐνδόξου ἀντιπροσώπου τῆς δραματικῆς τῆς Ἱσπανίας ποιήσεως, τοῦ ποιητοῦ καὶ στρατιώτου, τοῦ συγγραφέως καὶ ἱερέως, τοῦ ἱππότου Πέτρου Καλδερῶνος, ὅστις δοὺς τῷ κόσμῳ τὰ λαμπρότερα δείγματα τῆς θαυμασίας αὐτοῦ τέχνης, τῶν εὐρειῶν αὐτοῦ γνώσεων, τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς φιλοπατρίας αὐτοῦ, ἀπέθανε τῇ 25 Μαΐου τοῦ ἔτους 1681."

Ὁ Καλδερὼν ἐγεννήθη τῇ 17 Ἰανουαρίου 1600 ἐκ πατρὸς, τοῦ Δὸν Διέγου Καλδερῶνος, ὅστις ὑπὸ τοὺς βασιλεῖς Φίλιππον Β'. καὶ Φίλιππον Γ'. κατεῖχε θέσιν συμβούλου τῆς ἐπικρατείας. Ἐπισκεφθεὶς ἐπί τινα ἔτη ὁ νέος Καλδερὼν τὸ κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους περίφημον πανεπιστήμιον τῆς Σαλαμάγκας, ἔνθα ἐσπούδασεν ἱστορίαν, φιλοσοφίαν καὶ νομικὰ, κατετάχθη ἐν ἡλικίᾳ 25 ἐτῶν ἐν τῷ στρατῷ. Οἱ ἐξοχώτεροι τῆς Ἱσπανίας ἄνδρες ὑπηρέτησαν ὡς στρατιῶται. Στρατιώτης ἦτο ὁ ἀθάνατος Κερβάντης, στρατιώτης ὁ γλυκύτερος τῶν λυρικῶν τῆς Ἱσπανίας Γορκιλάζος· στρατιῶται ἦσαν καὶ ὁ μέγιστος τῶν ἐπικῶν Ἐρσίλλας καὶ αὐτὸς ὁ πατὴρ τοῦ ἱσπανικοῦ θεάτρου, Λόπε δὲ Βέγα· στρατιῶται καὶ οἱ ἱστορικοὶ Μενδόζας, Μογκάδας καὶ Μέλος καὶ αὐτὸς ἔτι ὁ ἐμβριθέστατος τῶν φιλοσόφων τῆς Ἱσπανίας, Ῥαϊμόνδος Λούλιος.

Ὁ Καλδερὼν καὶ τὸ ξίφος ζωσθεὶς κατεγίνετο μὲ τὴν δραματικὴν ποίησιν καὶ τὸ πρῶτον δρᾶμα, ὃ ὡς στρατιώτης ἔγραψεν, ἦτο ἡ "Πολιορκία τῆς Βρέδας". Λαβὼν μέρος εἰς τὰς ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Φλάνδρᾳ ἐκστρατείας δὲν παρημέλησε τὴν ποίησιν καὶ 25 ὅλα δράματά του παρεστάθησαν ἐπὶ σκηνῆς ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Μαδρίτης ἀπὸ τοῦ 1625 μέχρι τοῦ 1635. Μεταξὺ τῶν δραμάτων τούτων εἶναι καὶ τὰ ἀριστουργήματά του· "Τὸ φανερὸν μυστικόν." — "Ὁ ἰατρὸς τῆς τιμῆς του." — "Ἡ ζηλοτυπία τὸ χειρότερον τέρας." — Καὶ "ὁ βίος ὄνειρον", τὸ πάντων ὡραιότερον καὶ ἄριστον.

Ἀποθανόντος ἐν ἔτει 1635 τοῦ πατρὸς τοῦ Ἱσπανικοῦ θεάτρου, Λόπε δὲ Βέγα, ὁ βασιλεὺς Φίλιππος Δ'. ἔνθερμος τῆς ποιήσεως ἐραστὴς καὶ τῶν ποιητῶν καὶ συγγραφέων προστάτης, μετεκάλεσε τὸν Καλδερῶνα, ὃν μόνον ἐθεώρει ἄξιον τοῦ ἀποθανόντος διάδοχον, εἰς τὴν αὐλήν του καὶ τῷ ἔδωκεν ἐντολὴν νὰ γράφῃ δράματα διὰ τὸ βασιλικὸν θέατρον. Ταὐτοχρόνως δὲ τῷ ἀπένειμε καὶ τὴν ἱπποτικὴν τοῦ Ἁγ. Ἰάγου στολὴν, εἰς ἀμοιβὴν μᾶλλον τῷ ποιητῇ ἢ τῷ στρατιώτῃ.

Τῷ 1651 ὁ μέγας ποιητὴς ποθήσας μετὰ τὰς θυέλλας τῆς νεότητος ἡσυχίαν καὶ γαληνιαίαν ἀπομόνωσιν, ἐχειροτονήθη ἱερεὺς, διορισθεὶς ἡγούμενος τῆς ἀδελφότητος τοῦ Ἁγίου Πέτρου, ἥτις καὶ ἐν τῷ ναῷ τοῦ Σωτῆρος ἐν Μαδρίτῃ ἀνήγειρεν αὐτῷ θανόντι μνημεῖον μεγαλοπρεπές. Τῷ 1840 τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ μετηνέχθησαν εἰς τὴν ἐν Μαδρίτῃ ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγ. Νικολάου, καὶ πάλιν τῷ 1880 ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Νοσοκομείου κατετέθησαν.

Ὁ Καλδερὼν, ὅστις περιγράφεται ὑπὸ τῶν συγχρόνων του ὡς τὰ μάλιστα προσηνὴς καὶ ἀξιαγάπητος, φαίνεται κατὰ τὰς διασωθείσας εἰκόνας του ἀνὴρ σοβαρὸς, ἔχων τὸ βλέμμα ζωηρὸν καὶ διαπεραστικὸν καὶ εὐρὺ τὸ μέτωπον. Καὶ προβεβηκὼς ἔτι τὴν ἡλικίαν εἶχε διατηρήσει ὅλην αὐτοῦ τὴν νεανικὴν ζωηρότητα. Ἦτο ἠφαίστιον, ἐγκρύπτον τὸ πῦρ καὶ ὑπὸ τὴν χιόνα τῶν λευκῶν αὐτοῦ τριχῶν. Μετριόφρων καὶ λιτὸς εἰς ἄκρον ἔζη, καὶ ἀφ' οὗ ἡ τύχη τὸν εἶχεν εὐνοήσει, ἐντὸς πενιχρᾶς καὶ ἀσημάντου οἰκίας ἐν τῇ Μεγάλῃ ὁδῷ τῆς Μαδρίτης κειμένης. Ἡ οἰκία φέρει τὸν ἀριθμὸν 95, καὶ ἡ ἐντετοιχισμένη πλὰξ ἀναφέρει ὅτι ἦτο ἡ κατοικία τοῦ μεγάλου ποιητοῦ.

Ἀξία σημειώσεως εἶναι ἡ κρίσις, ἣν περὶ Καλδερῶνος ἐπιφέρει ὁ ἐξοχώτερος τῶν Γερμανῶν κριτικῶν, ὁ Schlegel, καὶ ἣν παραθέτομεν ἐνταῦθα ἐν μεταφράσει.

"Ὅπως φυλάττει τις, λέγει ὁ Schlegel, τὸ ὡραιότερον πυροτέχνημα διὰ τὸ τέλος, οὕτω καὶ ἡ ῥωμαντικὴ τοῦ Καλδερῶνος ποίησις λαμπροτέρα περὶ τὸ τέλος ἀναλάμπει.

Φεγγοβολεῖ καὶ ἀστράπτει ἐν ὅλῳ τῷ ποικίλῳ χρωματισμῷ· αἱ θαυμασιώτεραι μορφαὶ παρουσιάζονται ἐνώπιον τοῦ θεατοῦ· σφαῖραι καὶ μύδροι ἀνατινάσσονται εἰς τὸν ἀέρα. Ἡ ποίησις τοῦ Καλδερῶνος εἶναι ὡς κῆπος μαγευμένος· πανταχοῦ στίλβοντα ἄνθη καὶ κελαδήματα πτηνῶν· μάντεις καὶ μάγισσαι διασταυροῦνται ὑπὸ τὰς σκιερὰς δενδροστοιχίας. Ἀλλ' ἡ ποίησις αὕτη εἶναι τέκνον τῆς ἐποχῆς της, περιωρισμένη ὑπὸ τοῦ πνευματικοῦ αὐτῆς ὁρίζοντος. Αἱ ῥίζαι αὐτῆς στηρίζονται ἐπὶ τῶν δογμάτων τῆς ῥωμαϊκῆς καθολικῆς ἐκκλησίας. Θρῆσκος μέχρι βάθους τῆς ψυχῆς του, περιῤῥεόμενος ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ μυστικισμοῦ καὶ περικεκλεισμένος ἐντὸς τῶν στενῶν καὶ ξηρῶν δογμάτων ὁ ποιητὴς βλέπει τὸν κόσμον διὰ τῶν διόπτρων τῆς πίστεώς του μὲ ἀφέλειαν ὅλως φυσικήν. Ἐν ᾧ παρὰ τῷ Σαικσπήρῳ ὅλοι ἐξ ἴσου τέρπονται, καὶ ὁ ὀρθόδοξος διαμαρτυρόμενος, καὶ ὁ Πανθεϊστὴς καὶ αὐτὸς ὁ ἄπιστος, παρὰ Καλδερῶνι τοῦτο δὲν συμβαίνει. Αὐτὸς ὁ κατ' ἐξοχὴν καθολικὸς ποιητὴς δὲν ἔχει τὸ ἀπέραντον τοῦ Ἄγγλου βλέμμα. Ἀλλ' ἡ ποίησις τῶν ἱπποτικῶν χρόνων ἀναλάμπει καὶ παρ' αὐτῷ, καὶ τὰ θαλλερὰ αὐτῶν στοιχεῖα παρέχουσι ζωὴν εἰς τὰ ποιήματά του. Ἀνδρία, τόλμη καὶ ἄκρα φιλοπατρία εἶναι οἱ ἀστέρες, οἱ κοσμοῦντες τοὺς ἥρωας αὐτοῦ· πρὸς δὲ καὶ τὸ ἀπεριόριστον αἴσθημα τῆς ὑποταγῆς, ἐκφραζόμενον παρ' αὐτῷ δι' εἰλικρινεστάτης πρὸς τὸν βασιλέα του ἀφοσιώσεως."

Ὁ Καλδερὼν εἶναι ὁ δοὺς τῇ Ἱσπανικῇ γλώσσῃ τὴν τελειοποίησιν καὶ χάριν της.

Αἱ εἰκόνες τοῦ ἐξόχου ποιητοῦ εἰσὶ σπανιώταται οὐ μόνον ἐν τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ πατρίδι του. Ἡ ἡμετέρα εἰκὼν εἶναι κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ διασήμου ζωγράφου Schnorr von Carolsfeld, τὴν μόνην ἐν Γερμανίᾳ ὑπάρχουσαν. Παριστᾷ δὲ τὸν μέγαν ποιητὴν τῆς Ἱσπανίας, τὴν ἱπποτικὴν στολὴν ἐνδεδυμένον καὶ τὸ παράσημον τοῦ Ἁγ. Ἰάγου φοροῦντα.

ΠΕΡΙ ΤΥΝΙΔΟΣ

(μετὰ δύο εἰκόνων).

Πολὺς ἐγένετο ἐσχάτως περὶ Τύνιδος λόγος, καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο, τὸ τοσαύτας προκαλέσαν διπλωματικὰς συζητήσεις, δὲν φαίνεται εἰσέτι ἐντελῶς λελυμένον, ἂν καὶ ἡ ἐπιτυχία τῆς γαλλικῆς ἐκστρατείας εἶναι ἤδη ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας. Ἡ ἀγρία τῶν Κρουμίρων φυλὴ, ἡ τὰς ἐπιδρομάς της εἰς τὴν Ἀλγερίαν τολμῶσα, ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῇ· ἔπρεπε δὲ νὰ σωφρονισθῇ καὶ ὁ τῆς Τύνιδος ἡγεμὼν ἢ βέης, ὅστις εἶχε καταστῇ δύστροπος τῶν Γάλλων ἐν Ἀφρικῇ γείτων.

Γνωστὸν εἶναι ὅτι τὰ ὑπὸ τῆς Γαλλίας ληφθέντα στρατιωτικὰ μέτρα ἤρξαντο τῇ 12|24. Ἀπριλίου, καὶ ἤδη τῇ 14|26. Ἀπριλίου οἱ Γάλλοι εἶχον ἀποδιώξει τῆς νήσου Ταβάρκας τοὺς ἐχθροὺς, τὸ μὲν ὅπως ἀπομακρύνωσιν αὐτοὺς τῆς παραλίας, τὸ δὲ ὅπως παρακωλύσωσι τὴν προμήθειαν τροφῶν καὶ πολεμεφοδίων διὰ θαλάσσης.

Ἡ μία τῶν ἡμετέρων δύο εἰκόνων παριστᾷ τὴν μικρὰν νῆσον Ταβάρκαν. Ἡ νῆσος αὕτη, ἀνθηρὰ ἄλλοτε τῶν Γενουηνσίων ἀποικία μὲ 7 χιλ. κατοίκων, εἶναι σήμερον ἔρημος καὶ χρησιμεύει μόνον τὸ θέρος ὡς σταθμὸς εἰς τοὺς Ἰταλοὺς ἁλιευτὰς κοραλλίων.

Περὶ τοῦ ἀρχαιοτέρου αὐτῆς πολιτισμοῦ μαρτυροῦσιν αἱ 360 σωζόμεναι δεξαμεναὶ, δι' ὧν ἡ ἄνυδρος νῆσος ἐπρομηθεύετο τὸ ἀναγκαῖον ὕδωρ.

Ἡ θέσις τῆς νήσου εἶναι τὰ μάλιστα ἐπίκαιρος, τὰ ὕδατά της ἀρκούντως βαθέα, καὶ ἠδύνατο δι' ὀλίγης δαπάνης νὰ καταστῇ λιμὴν σπουδαῖος.

Χριστιανισμοῦ ἐν Ἀφρικῇ καὶ πλεῖστα ὅσα τῶν ὡραιοτέρων αὐτῆς οἰκοδομημάτων κατεστράφησαν ὅπως ἐκριζωθῶσι καὶ τὰ τελευταῖα ἴχνη τῆς εἰδωλολατρείας. Σήμερον ἐκ τῆς μεγάλης ἐκείνης πόλεως δὲν ὑπολείπονται ἢ δεξαμεναί τινες καὶ ἄμορφά τινα ἐρείπια. Ἡ Καρχηδὼν συνέκειτο κυρίως ἐκ τριῶν διαφόρων πόλεων, περικεκλεισμένων ἐντὸς τῶν αὐτῶν τειχῶν. Αἱ πόλεις αὗται ἦσαν·

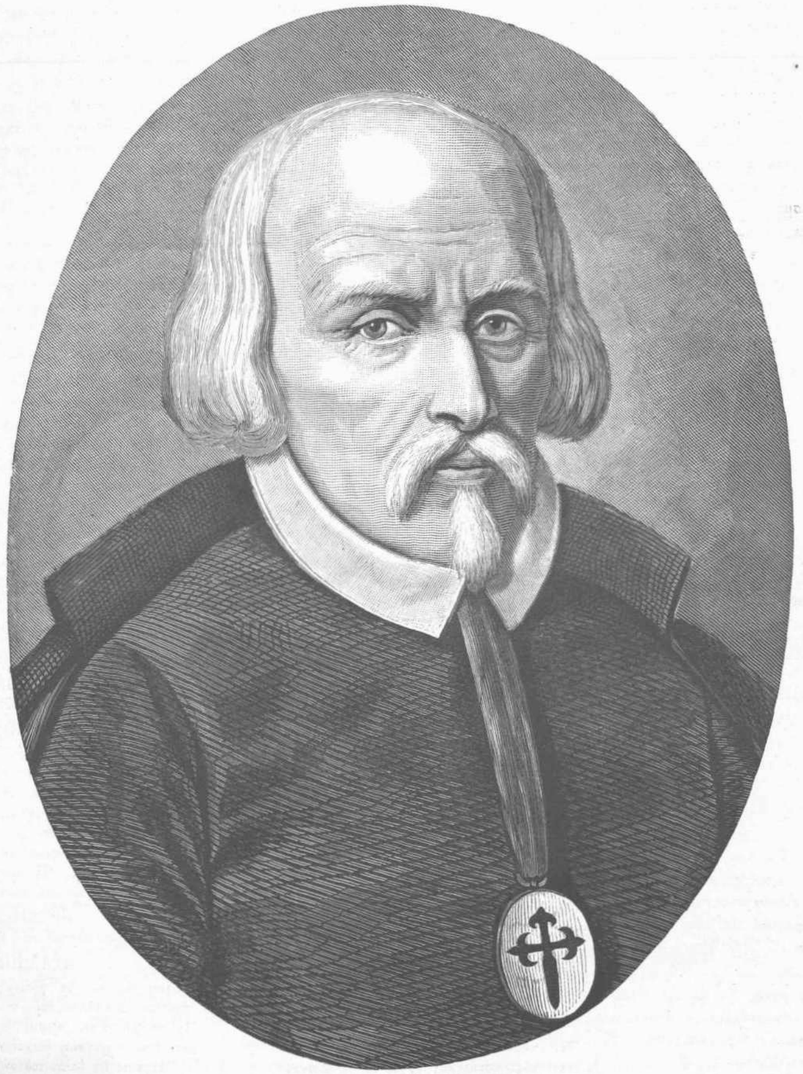

ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΛΔΕΡΩΝ.

Ἡ ἑτέρα εἰκὼν παριστᾷ τὸ χωρίον Σαϊδί-βου-Σαϊδ, ἔνθα ἔκειτο ἡ ἀρχαία τῶν Φοινίκων ἀποικία, ἡ Καρχηδών. Κτισθεῖσα τῷ 850 πρ. Χρ. ἡ Καρχηδὼν ἐξηκολούθει ἐπὶ 700 ὅλα ἔτη εὐημεροῦσα καὶ ἀκμάζουσα, ἕως οὗ τῷ 146 πρ. Χρ. ἠλώθη, ὡς γνωστὸν, παρὰ τοῦ Σκιπίωνος καὶ κατεστράφη. "Censeo, Carthaginem esse delendam," ἐφώναζεν ἐπανειλημμένως ὁ Ῥωμαῖος ῥήτωρ, ὅπερ καὶ ἐπὶ τέλους ἐγένετο. Ἡ Καρχηδὼν ἦτο ἡ πρώτη ἕδρα τοῦ ἡ Βύρσα, ἡ ἀκρόπολις, ἔνθα σήμερον ἵσταται τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου, ἡ Κοθώνη, ἡ τὸν Ὃλιμένα καὶ τὸ ἐμπορικὸν διαμέρισμα περιέχουσα, καὶ ἡ Μακαρία, ἥτις ἐξετείνετο εἰς τὴν παραλίαν κάτωθεν τοῦ σημερινοῦ χωρίου Σαϊδὶ, ὅπερ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ εἰκόνι φαίνεται ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ

ὑπὸ

ΓΑΙΤΟΥ.

(ὅρα προηγούμ. τεῦχος.)

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΟΡΕΣΤΗΣ. ΠΥΛΑΔΗΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Πατοῦμεν τοῦ θανάτου τὴν ὁδόν. Στγὴ
εἰς τὴν ψυχήν μου ἐἰς πᾶν ὅθμα εἰσχωρεῖ.
Ὁπότε ἐδεήθην τοῦ Ἀπόλλωνος
τῆς συνοδίας νὰ μὲ σώσῃ τῆς φρικτῆς
τῶν φιλεχθίκων ταρταρείων ἀδελφῶν,
ἐφάνη σωτηρίαν καὶ βοήθειαν
εἰς τῆς ἐν Ταύροις ἀδελφῆς τὸ ἱερὸν
διὰ θεοπροπίων αἰσιοφανῶν
ὑποσχεθείς μοι· Ἐκπληροῦνται σήμερον,
καὶ μετὰ τῆς ζωῆς μου παῦ' ἡ συμφορά.
Ὅτε χεὶρ θεία θλίβῃ τὴν καρδίαν μου,
νεκροῖ τὸ πνεῦμα, πόσον δὲν μ' εἶν' εὔκολον
τ' ὡραῖον τοῦ ἡλίου φῶς ν' ἀπαρνηθῶ!
Εἰς τοὺς ἐγγόνους τοῦ Ἀτρέως εὐκλεῆς
ὁ θάνατος ἐν μάχαις ἂν δὲν ὥρισται,
ἂν, ὡς οἱ πρόγονοί μου, ὅπως ὁ πατήρ,
κ' ἐγὼ θὰ πάσω σφάγιον ἐλεεινὸν,
ἔστω, εἰς τὰς βαθμίδας μᾶλλον τοῦ θωμοῦ
παρὰ ἐν παραβύστῳ, ὅπου κρύπτονται
δειλαὶ παγίδες δολοφόνου συγγενοῦς.
Ἀφῆτέ με ὡς τότε εἰς ἀνάπαυσιν,
ὦ τῶν ἐμῶν θημάτων τῶν αἱμοσταγῶν
σεῖς ἰχνηλάται κύνες καταχθόνιοι!
Ἀφῆτέ με· ταχέως ἔρχομαι πρὸς σᾶς.
Μὴ φῶς ἡμέρας σᾶς ἴδῃ, ὡς οὐδ' ἐμέ.
Τῆς γῆς ὁ χλωρὸς τάπης εἶν' ἀνάρμοστος
εἰς δίαιταν εἰδώλων. Ἔρχομ', ἔρχομαι
νὰ σᾶς ζητήσω κάτω, ὅπου πάντας νὺξ
θολὴ περικαλύπτει, ἀτελεύτητος.
Σὲ μόνον, ὦ Πολάδη φίλε, κοινωνὲ
ἀθῶε τῆς ποινῆς μου καὶ τοῦ πταίσματος,
εἰς τὴν πορείαν θλίβομαι τὴν πένθιμον
κοινωνὸν σ' ἔχων. Ἡ ζωή, ὁ θάνατος
σοῦ μόνου φόβον ἢ ἐλπίδα μ' ἐμποιεῖ.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ὡς σὺ, Ὀρέστα, ἔτι δὲν εἶμ' ἕτοιμος
εἰς τῶν σκιῶν ν' ἀπέλθω τὸ βασίλειον.
Διὰ τῶν πολυπλόκων ἀτραπῶν ζητῶ,
τῶν εἰς τὴν νύκτα φερουσῶν τὴν μέλαιναν,
ὁδὸν ὀπίσω τῆς ζωῆς ν' ἀνεύρωμεν.
Δὲν μελετῶ θανάτους, ἀλλ' ἀνερευνῶ
οἱ θεοὶ μήπως πρὸς φυγὴν σωτήριον
ὁδοὺς καὶ τρόπους μᾶς παρασκευάζουσι.
Θάνατον; Οὗτος, τὸν φοβούμεθα ἢ μὴ,
ἀπαραιτήτως ἔρχεται. Ὅταν ἡ χεὶρ
τῆς ἱερείας ἐπὶ τοὺς πλοκάμους μας
ταθῇ, καὶ νὰ τοὺς κείρῃ θέλ' εἰς ἀπαρχήν,
ἡ σωτηρία τότε ἔσται σοῦ κ' ἐμοῦ
ὁ μόνος στοχασμός μου· Μὴ τὴν ἄθυμον
διάθεσιν! Ταχύνει διὰ δισταγμῶν
τὸν κίνδυνον. Ὁ λόγος τοῦ Ἀπόλλωνος
μᾶς ἠγγυήθη τὸν ναὸν τῆς ἀδελφῆς
εἰς νόστον ὅτι ἔσται σοι κ' εἰς ἀρωγήν.
Δὲν διφοροῦνται τῶν Θεῶν τὰ λόγια,
ὅπως ὁ πάσχων ἐκλαμβάνει δυσθυμῶν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἡ μήτηρ μέλαν τῆς ζωῆς τὸ κάλυμμα
ὑπὲρ τὴν κεφαλήν μου, βρέφους, μ' ἐρρίψεν.
Ηὔξησα οὕτω τοῦ πατρὸς ὁμοίωμα,
καὶ τὸ θωθὸν μου βλέμμα ἦν εἰς ἔλεγχον
αὐτῆς καὶ τοῦ ἀνόμου ἐραστοῦ πικρόν.
Τὴν ἀδελφὴν Ἠλέκτραν, ὅτ' ἐκάθητο
εἰς τὴν ἑστίαν τοῦ ἀρχαίου οἴκου μας
κ' εἰς τὴν ἀγκάλην μ' ἔσφιγγε λυπούμενον,
δακρυῤῥοοῦσαν συνεχῶς ἠτένιζον.
Πολλὰ μοὶ διηγεῖτο περὶ τοῦ πατρὸς
τοῦ εὐκλεοῦς μας τότε. Ὤ! νὰ τὸν ἴδῶ
πῶς ἐπεθύμουν καὶ νὰ εἶμαι μετ' αὐτοῦ
εἰς τὴν Τροάδα, ἢ ἐπανακάμψαντος!
Ἦλθε δ' ἡμέρα . . .

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἄφες τὰ περὶ αὐτῆς
νὰ διηγῶνται εἴδωλα νυκτοπλανῆ·
Ἡμᾶς δ' ἡ μνήμη καλητέρων ἡμερῶν
ἂς ἐνισχύ' εἰς βίον ἡρωοπρεπῆ.
Ἀγαθοὺς ἄνδρας οἱ Θεοὶ χρειάζονται
εἰς τὴν γῆν ταύτην πρὸς ὑπηρεσίαν των.
Σὲ θέλουν· δὲν σ' ἀρῆκαν τὸν πατέρα σου
νὰ συνοδεύσῃς εἰς τὴν ἀκουσίαν του
κατάβασιν εἰς Ἅιδου·

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ὤ! τὸ κράσπεδον
ἀνίσως τότε τοῦ χιτῶνός του κρατῶν
τὸν ἠκολούθουν!

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Δι' ἐμὲ ἐφρόντισαν
οἱ σώσαντές σε. Τὶ θὰ ἦν ὁ βίος μου
ἂν σύ δεν' ἔζης, σύ, μεθ' οὗ, καὶ σύ δ' οὗ
ἐγὼ ἐκ παίδων ζῶ κ' ἐπιθυμῶ νὰ ζῶ;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Μὴ μ' ἐνθυμίζῃς τοὺς εὐδαίμονας καιροὺς
δτ' ἐφιλοξενούμην ἐν τῷ οἴκῳ σου·
ὁ δ' εὐγενὴς πατήρ σου, ἔμφρων, φιλικῶς,
τοῦ μαρανθέντος ἀντελήφθη κάλυκος·
ὁπότε σὺ, τὴν φρένα πάντοτε φαιδρὸς,
ὡς χρυσαλλὶς πολύχρους περὶ σκοτεινὸν
ἄνθος ἐπέτας, παίζων μοὶ διέπλαττες
τὴν ζωὴν νέαν, καὶ τὴν εὐθυμίαν σου
εἰς τὴν ψυχὴν μου ἐνεφύσας, ὥστ' ἐγὼ
τὰς συμφορὰς μου λησμονῶν, δυένυον
τὸν νέον βίον χαρμοσύνως μετά σοῦ.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἤρχισα ζῶν ἀφ' ὅτου σὲ ἠγάπησα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Εἰπὲ, ἤρχισας πάσχων· λέγεις τ' ἀληθῆ.
Τὸ φρικτὸν τοῦτο τῆς ἀγρίας τύχης μου,
ὅτι ἐντός μου, ὡς λεπρὸς ἀπόβλητος,
κρυπτὴν ὀδύνην φέρω, φέρω θάνατον.
Ὅπου τὸν πόδα στρέψω, πᾶσα θάλλουσα
ὑγιὴς δῦις φθίνει, προσλαμβάνουσα
θανάτου βραδυπόρου πελιδνὴν σκιάν.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ὀρέστα, ἐγὼ πρῶτος θεν' ἀπέθνησκον,
ἂν ἡ πονή σου ἐδηλητηρίαζεν.
Μήπως φαιδρὸν δὲν ἔχω πάντοτε θυμόν;
Φαιδρότης κ' ἔρως δύω εἰσὶ πτέρυγες
μεγάλων ἔργων.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἔργων; Χρόνος ἦν ποτὲ,
καθ' ὃν αὐτὰ τὸν νοῦν μας περιίπταντο,
ὅτε ὁμοῦ θηρία ἐδιώκομεν
εἰς ὄρη καὶ κοιλάδας, καὶ ἠλπίζομεν,
τοῖς πάλαι τὴν ἀνδρίαν ἐξισούμενοι,
διὰ ῥοπάλων καὶ ξιφῶν τὰ τέρατα
καὶ τοὺς λῃστὰς κατ' ἴχνος νὰ θηρεύωμεν·
καὶ ὅτε, ἐπ' ἀλλήλων στηριζόμενοι,
ἡσύχως τὸ ἑσπέρας ἐκαθήμεθα
εἰς τῆς θαλάσσης τὴν ἀκτὴν τῆς ἀχανοῦς,
καὶ πρὸ ποδῶν μας ἔπαιζον τὰ κύματα,
κ' εὐρὺς ὁ κόσμος, μέγας μᾶς ἐφαίνετο,
τότε τὸ ξίφος εἴλκομεν ἐγὼ ἢ σὺ,
καὶ μέλλοντ' ἄθλα, ὅσα τ' ἄστρα τῆς νυκτὸς,
ἔστιλβον τότ' ἐμπρός μας ἀναρίθμητα.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἀπέραντον τὸ ἔργον, οὗ τὴν τέλεσιν
ἐπιδιώκει ὁ θυμός· Τὸ θέλομεν
μέγα, ὁποῖον ἡ φωνὴ τῶν ποιητῶν
θὰ τὸ διασαλπίσῃ ἐξογκοῦσά το
δι' ἀποτάτων χρόνων, τόπων, γενεῶν.
Αἱ πράξεις τῶν προγόνων μας κατακτηλοῦν
ὅτε ἡ φόρμιγξ εἰς σκιὰς ἐσπερινὰς
τὰς διηγεῖται εἰς τὸν νέον ἔκθαμβον.
Ἡμῶν δ' εἰσὶν αἱ πράξεις, ὅπως καὶ αὐτῶν,
συναρμογὴ ματαία κ' ἐναγώνιος·
Οὕτω κατόπιν σπεύδομεν τοῦ φεύγοντος,
τοῦ δρόμου ἀμελοῦντες ἐφ' οὗ βαίνομεν.
Τὰ ἴχνη τῶν προγόνων, τὰ τεκμήρια
τῆς ἐπὶ γῆς ζωῆς των μόλις βλέπομεν·
ἀλλ' ἡ σκιά των ἐκ τῆς ἀποστάσεως
ἰσόθεός τις, στέφουσα μᾶς φαίνεται
τὰς ἀκρωρείας δι' ἀκτινωτῶν νεφῶν.
Μικρὸν τιμῶ ἐκεῖνον ὅστις μεριμνᾷ
πῶς θὰ τὸν ἀνυψώσῃ ἄρα ὁ λαός.
Σὺ δ' εὐγνωμόνει, νεανία, τοῖς Θεοῖς,
ὅτ' ἤδη τόσα διὰ σοῦ διέπραξαν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Εἰς ὄντιν' ἂν δωρῶσι τὸ εὐτύχημα
ἀπὸ οἰκείων ν' ἀποστρέψῃ συμφοράς,
τὸ κράτος ν' ἀσφαλίσῃ καὶ τὰ ὅρια,
νὰ τρέπῃ, νὰ φονεύῃ παλαιοὺς ἐχθροὺς,
αὐτὸς εὐγνώμων ἔστω· εἰς αὐτὸν Θεὸς
παρέσχε τὸ τοῦ βίου ἄκρον ἄωτον.
Ἐμὲ πλὴν εἰς σφαγέα ὥρισαν, μητρὸς
ἣν ἐσεβόμην ἄλλως, φρικτὸν δίημον.
Ἐκδικητὴν κακοῦργον κακουργήματος,
μ' ἀπώλεσαν. Τὸν οἶκον ἀπεσκόπευσαν,
πίστευσον, τοῦ Ταντάλου· ἐγὼ δ' ἔσχατος,
ἀθώως, οὐδ' ἐντίμως δὲν θ' ἀπαλλαγῶ.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Δὲν ἐκδικοῦσιν οἱ Θεοὶ ἐγκλήματα
πατρῷα ἐπὶ τέκνων. Ἕκαστος, κακὸς
ἢ ἀγαθὸς, ὡς πράττει καὶ ἀμείβεται,
καὶ τῶν γονέων ὁ υἱὸς κληρονομεῖ
τὴν εὐλογίαν, ὄχι τὴν κατάραν των.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Πλὴν δὲν μᾶς πέμπει εὐλογία των ἐδῶ.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἀλλὰ κἂν ἀνωτάτη Θεῶν βούλησις·

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Λοιπὸν τὸν ὄλεθρόν μας θέλουν οἱ Θεοί.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Τῇ προσταγῇ πειθάρχει καὶ περίμενε.
Τὴν ἀδελφήν του ἂν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα
κομίσῃς, καὶ οἰκῶσιν ἐν Δελφοῖς ὁμοῦ
τιμώμεν' ὑπὸ ἔθνους ὑψηλόφρονος,
θὰ σ' ἀνταμείψουν διὰ τὴν εὐσέβειαν,
ἐκ τῶν ὑποχθονίων καταδωκατῶν
θὰ σ' ἀπαλλάξουν. Ἤδ' εἰς ταῦτα δὲν τολμοῦν
τὰ ἱερὰ τεμένη νὰ εἰσδύσωσιν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Οὕτω θὰ ἔχω θάνατον κἂν ἥσυχον.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἄλλως νομίζω· οὐδ' ἀδέξια φρονῶν,
ἐσχέτισα τὸ μέλλον πρὸς τὸ παρελθόν.
Πρὸ πολλοῦ ἴσως ὡριμάζ' εἰς τὰς βουλὰς
τὰς θείας ἡ μεγάλη ἐπιχείρησις.
Ἡ Ἄρτεμις θὰ θέλῃ τοῦτον τὸν τραχὺν
νὰ καταλίπῃ τόπον, τὸν βαρβαρικόν,
τὰς αἱματώδεις ἀνθρωποθυσίας του.
Ὁ ἄθλος οὗτος δι' ἡμᾶς προώρισται,
ἡμῖν ἐπεκληρώθη, κ' εὑρισκόμεθα
ἀπροσδοκήτως, ἄκοντες, πρὸ τῶν θυρῶν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Πόσον σοφῶς συμπλέκεις, πόσον δεξιῶς,
τὸ βούλευμα τὸ θεῖον καὶ τοὺς πόθους σου!

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Καὶ τί ἐστι σοφία ἀνθρωπίνη, πλὴν
τῆς τῶν βουλῶν τῶν θείων ἐξευρέσεως;

Θεὸς εἰς πρᾶξιν ἐξεγείρει δύσκολον
εὐγενῆ ἄνδρα, ὅμως ἁμαρτήσαντα,
ἣν ἡμεῖς πάντες λέγομεν ἀδύνατον.
Νυκᾷ δ' ἐκεῖνος κολασθείς, κ' εὐαρεστῶν
Θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις, ἐν τιμῇ ἐστι.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Νὰ ζήσω καὶ νὰ πράττω ἐὰν πέπρωται,
Θεός τις, τοῦ μετώπου τοῦ βαρυάλγους
ἂς μ' ἀφαιρέσῃ τὴν σκοτοδινίασιν,
ἥτις μὲ φέρ' εἰς Ἅιδου, ὀλισθαίνοντα
εἰς τὴν ὁδὸν, ἣν βρέχει αἷμα τῆς μητρὸς,
καὶ τὴν προχεομένην κρουνηδὸν πηγὴν
ἐκ τῶν πληγῶν της, τὴν καταμαίνουσαν
τὰς χεῖρας ταύτας, ἃς στειρεύσῃ εὐμενῶς.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἡσυχωτέρως πρόσμενε· μὴ αὔξανε
τὸ κακόν· Πράττεις τὰ τῶν Ἐριννύων σύ.
Νὰ σκεφθῶ ἄφες· μένε ἥρεμος. Κοινῆς
ἐστὶν ἀνάγκη ἐνεργείας. Σὲ καλῶ
τότε, κ' εὐτόλμως, πλὴν φρονίμως ἐν ταύτῳ,
ἐπιτελοῦμεν ὅ,τι δόξῃ εὔλογον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Τὸν Ὀδυσσὲ' ἀκούω.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Μή με χλεύαζε.
Τὸν ἥρωά του ἕκαστος ἐκλέγει, ὃν
εἰς τοῦ Ὀλύμπου τὴν ὁδὸν ἀκολουθεῖ.
Νομίζω δ' ὅτι δόλος καὶ περίνοια
δὲν φέρουσιν αἰσχύνην εἰς τὸν εὔτολμον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Τιμῶ τὸν ὅστις εἶν' ἀνδρεῖος, πλὴν κ' εὐθύς.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Διὸ καὶ συμβουλήν σου δὲν σ' ἐζήτησα.
Τὸ πρῶτον ὅθμα ἔγινεν· ἤδη πολλὰ
ἐξιχνιάσας παρὰ τῶν φυλάκων μας,
ἔμαθον ὅτι ξέν' ἰσόθεος γυνὴ
ἀνέστειλε τὸν νόμον τὸν αἰματηρόν.
Εὐχῶν θυσίαν καὶ καρδίαν καθαρὰν
εἰς τοὺς Θεοὺς προσφέρει, καὶ θυμίαμα.
Τιμᾶτ' ἐξόχως ἐπὶ ἀγαθότητι.
Ἐξ Ἀμαζόνων, λέγουσι, κατάγεται,
κ' ἦλθε φυγοῦσα μέγαν τινὰ κίνδυνον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Τὴν φωτεινὴν τῆς δύναμιν ἠμαύρωσεν
ἡ παρουσία τοῦ κακούργου, φαίνεται,
ὃν συγκαλύπτει καὶ σκοτίζει νὺξ ἀράς.
Αἱμοδυψία εὐσεβὴς ἐκ τῶν δεσμῶν
πρὸς ὄλεθρόν μας ἔλυσ' ἔθος παλαιόν.
Ἀγρία βασιλέως μᾶς φονεύει φρήν.
Γυνὴ δὲν θὰ μᾶς σώσῃ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Γυνὴ πῶς εἶναι, εὐτυχία δ' ἡμᾶς!
Ἀνδρὸς, καὶ τοῦ ἀρίστου, εἰς σκληρότητα
ἡ φρὴν εὐκόλως συνηθίζει. Ὅ,τι πρὶν
ἀπαίσιον τῷ ἦτο, νόμον θεωρεῖ.
Τραχὺν τὸν κάμν' ἡ ἕξις καὶ ἀγνώριστον.
Ἡ γυνὴ ὅμως δὲν ἀλλάσσει φρόνημα·
Ὅ εἶχεν ἔχει. Εἰς καλὸν ὡς εἰς κακὸν
ἀσφαλεστέρα ἡ γυνή. — Σίγα, ἰδέ·
ἔρχεται. Μόνους ἄφες μας. Τὰ καθ' ἡμᾶς
καὶ τ' ὄνομά μας δὲν θὰ μάθῃ παρευθὺς
ἀπροφυλάκτως. Ὕπαγε. Βλεπόμεθα
πάλιν, πρὶν ἔλθῃ νὰ λαλήσῃ μετὰ σοῦ.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ. ΠΥΛΑΔΗΣ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

Εἰπέ μοι, ξένε, πόθεν εἶσαι κ' ἔρχεσαι.
Μᾶλλον ὡς Ἕλλην ἢ ὡς Σκύθης φαίνεσαι.
(τῷ ἀφαιρεῖ τὰς ἁλύσεις.)
Σοὶ ἀποδίδω τὴν ἐλευθερίαν σου.
Τὸ δῶρον κινδυνῶδες. Εἴθε ἀφ' ὑμῶν
τὸ ἀπειλοῦν σας ἀποτρέψω' οἱ Θεοί!

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ὦ τῆς γλυκείας τῆς πατρίδος μου φωνῆς!
Τὰ ὦτα πῶς μοι τέρπει εἰς τὴν ξένην γῆν!
Τοῦ πατρικοῦ λιμένος ὁ ἐξόριστος
φαιὰ τὰ ὄρη βλέπω νὰ μοὶ μειδιοῦν.
Ναί, εἶμαι Ἕλλην· ἡ χαρά μου λέγει το.
Σὲ εἶδον, κ' εἰς τὴν θέαν τὴν ἐξαίσιον
πόσον σοῦ χρῆζω ἐπελήσθην πρὸς στιγμήν·
Τὰ χείλη ἂν ἀνάγκη δὲν σοὶ κλείῃ, ὦ,
εἰπὲ ἐκ τίνος οἴκου τῶν Ἑλληνικῶν
τὸ γένος ἕλκεις, γόναι, τὸ ἰσόθεον.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

Μεθ' ἱερείας ὁμιλεῖς, ἣν ἡ Θεὰ
ἐκλεξαμένη καθιέρωσε· σ' ἀρκεῖ.
Σὺ δὲ εἰπὲ μοι μᾶλλον ποῖος εἶσαι, τίς
ἐχθρικὴ τύχη σὲ καὶ τοὺς συντρόφους σου
σᾶς ἔφερεν ἐνταῦθα.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Δόναμ' εὐχερῶς
νὰ σ' εἰπῶ ποία συμφορὰ ἐπίμονος
μᾶς συνοδεύει. Ὦ! ἐπίσης εὐχερὲς
ἂν σ' ἤτο, γυνὴ θεία, εὔελπ' εἰς ἡμᾶς
φαιδρὸν νὰ ῥίψῃς βλέμμα. Καταγόμεθα
ἐκ Κρήτης· τοῦ Ἀδράστου εἴμεθα υἱοί.
Δεύτερος εἶμαι καὶ καλοῦμαι Κέφαλος,
ὁ δ' ἄλλος Λαοδάμας, ὁ πρεσβύτερος.
Ἦν κ' ἕτερος δὲ μέσος μεταξὺ ἡμῶν,
τραχὺς τὸ ἦθος, ἄγριος. Εἰς παιδικὴν
ἀκμὴν ἡλικίαν, τῶν παιγνίων μας
ἐτάραττε τὴν τέρψιν καὶ τὴν σύμπνοιαν.
Ἐπειθαρχοῦμεν εἰς τὸν λόγον τῆς μητρὸς
δσ' ὁ πατὴρ εἰς Τροίαν ἐξεστράτευε·
ὡς δ' ἐπανῆλθε, φέρων λάφυρα πολλὰ,
καὶ μετ' ὀλίγον ἀπεδίωσεν, εὐθὺς
ἐξήφθη ἔρις ἀδελφοῦ πρὸς ἀδελφὸν,
ὑπὲρ τοῦ θρόνου καὶ τοῦ κλήρου τοῦ λοιποῦ.
Ὑπὲρ τοῦ πρωτοτόκου ἔκλινον· αὐτὸς
τὸν ἀδελφὸν φονεύει, καὶ ἡ Ἐριννὺς,
διώκουσά τον, ἐκδικεῖ τὴν πρᾶξίν του.
Ἀλλ' ὁ Ἀπόλλων τῶν Δελφῶν μᾶς ἔπεμψεν,
ἐλπίδας δίδων, εἰς αὐτὴν τὴν ἔρημον,
καὶ εἰς τῆς ἀδελφῆς του εἶπε τὸν ναὸν
τὴν ἀρωγόν του χεῖρα νὰ προσμείνωμεν·
πλὴν' αἰχμαλωτισθέντες, σοὶ ἐπέμφθημεν
διὰ θυσίαν. Ἰδοὺ, ἤκουσας τὸ πᾶν.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

Ἡλώθ' ἡ Τροία; Ἄνερ φίλτατε, εἰπέ.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἡλώθη. Ἀλλὰ δός μας σωτηρίαν, δός.
Ἦν. ὑπεσχέθη ὁ Θεὸς βοήθειαν
τάχυνον. Ἔσο ἵλεως τῷ ἀδελφῷ·
εἰπέ τῳ λέξιν εὐμενῆ, παρήγορον.
Ἀλλ' αὐτοῦ φείδου ὅταν μετ' αὐτοῦ λαλῇς,
σὲ ἱκετεύω. Συγκινεῖ τὴν φρένα του
σείουσα λύπη καὶ χαρὰ κ' ἐνθύμησις·
παραφροσύνη πυρετώδης κατακτᾷ
τὴν καθαρὰν του, τὴν ὡραίαν του ψυχήν,
ἣν εἰς τὰς Ἐριννύας δίδει ἕρμαιον.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

Σὲ ἱκετεύω, πρὸς στιγμὴν λησμόνησον
τὴν θλίψιν, καὶ εἰπέ μοι ὅ,τι σ' ἐρωτῶ.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἡ πόλις, ἀντιστᾶσα εἰς τοὺς Ἕλληνας
δεκαετίαν θλιγν, τέλος ἔπεσεν,
ἀπετεφρώθη, ἵνα μήποτ' ἐγερθῇ.
Πλὴν τάφοι τῶν ἀρίστων ἡγεμόνων μας
ἐπὶ τῆς παραλίας τῆς βαρβαρικῆς
μνημεῖα μένουν. Κεῖτ' ἐκεῖ ὁ Ἀχιλλεὺς
μετὰ τοῦ φίλου τοῦ καλοῦ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

Ἐδάκατε
καὶ σεῖς τὴν κόνιν, ἄνδρες θεοείκελοι!

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ὁ Παλαμήδης καὶ ὁ Τελαμόνιος
δὲν θὰ ἰδῶσι τῆς πατρῴας γῆς τὸ φῶς.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ (καθ' ἑαυτήν).

Οὐδὲν περὶ πατρός μου λέγει· μεταξὺ
τῶν φονευθέντων δὲν τὸν ὀνομάζει. Ζῇ!
Θὰ τὸν ἰδῶμεν! Ἔλπιζε, καρδία μου!

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Εὐδαίμονες ἐκεῖνοι δσ' ὑπέστησαν
τὸν θάνατον τῆς μάχης τὸν γλυκύπικρον.
Ἀντὶ θριάμβου, εἰς τοὺς ἐπιστρέψαντας
Θεὸς παρωργισμένος παρεσκεύασε
πανικοὺς φόβους, θάνατον ἐπώδυνον·
Ἐδῶ δὲν φθάνει τῶν ἀνθρώπων ἡ φωνή;
Ἡ φήμ' εἰς τὴν γῆν πᾶσαν διεσάλπισε
περὶ ἀγρίων, ἀνηκούστων πράξεων.
Ἀπόῤῥητον σοὶ εἶναι τίνες συμφοραὶ
πληροῦσι γόων τὰς στοὰς τῶν Μυκηνῶν;
Ἡ Κλυταιμνήστρα, βοηθὸν τὸν Αἴγισθον
λαβοῦσα, ἣν ἡμέραν ἐπανέκαμψεν
ὁ σύζυγός της, τὸν ἐδολοφόνησε. —
Ναί, σέβεσαι τὸν οἶκον τὸν βασιλικὸν,
τὸ θλέπω. Μάτην θλίβεις εἰς τὸ στῆθός σου
τὸν λόγον τὸν φρικώδη, τὸν ἀπρόοπτον.
Εἶσαι θυγάτηρ φίλου, ἢ ἐκ γείτονος
πόλεως ἴσως; Μὴ τὸ κρύπτῃς ἀπ' ἐμοῦ.
Συγγνώμην ἂν σοι ταῦτα πρῶτος ἤγγειλα.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

Εἰπὲ, πῶς ἐτελέσθη τὸ φρικτὸν, εἰπέ.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Καθ' ἣν ἡμέραν ἔφθασεν ὁ βασιλεὺς,
κ' ἐκ τοῦ λουτροῦ ἐξῆλθεν, ἄνεσιν λαβών,
ἡ σύζυγός του, νὰ τῷ δώσῃ μέλλουσα
στεγνὸν χιτῶνα, κακοδούλως ἔῤῥιψεν
εἰς κεφαλὴν καὶ ὤμους αὐτοῦ ὕφασμα
συμπεριπεπλεγμένον καὶ πολύπτυχον·
ἐν ᾧ δ' ἐκεῖνος, ὡς εἰς δίκτυον ληφθεὶς,
ν' ἀπαλλαγῇ ἐζήτει, τὸν ἐκτύπησεν
ὁ δολοφόνος Αἴγισθος, κ' ἐξέπνευσε
κεκαλυμμένος ὁ γενναῖος ἡγεμών.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

Καὶ τὶς τοῦ συνωμότου ἦν ἡ ἀμοιβή;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Κράτος καὶ λέχος· τοῦτο ἤδη κτῆμά του·

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

Εἰς κακουργίαν πόθος ὤτρυνεν αἰσχρός;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Πρὸς δὲ, ἀρχαῖον αἴσθημα φιλέκδικον.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

Ὁ Βασιλεὺς τί πράξας τὴν παρώργισε;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Βαρεῖαν πρᾶξιν ὡς πρὸς αἴσθημα μητρός,
ἂν φόνος δικαιῶται δικαιοῦσάν τον.
Δολίως εἰς Δαυλίδα εἴλκυσεν αὐτὴν,
ὅτε διαίως ἄνεμοι θεόπεμπτοι
τὸν στόλον τῶν Ἑλλήνων παρεκώλυον,
κ' αἱματηρὰν θυσίαν εἰς τὴν Ἄρτεμιν
τὴν πρώτην αὐτοῦ κόρην, Ἰφιγένειαν,
πρὸς σωτηρίαν τῶν Ἑλλήνων ἔφερεν.
Εἰς ὀργὴν τοῦτο, λέγουν, τὴν ἐξέκαυσεν,
ὥστε δεχθεῖσα ἐραστὴν τὸν Αἴγισθον,
τὸν ἔνδοξόν της ἄνδρα πρὸς ἐκδίκησιν
εἰς δίκτυον ὀλέθρου περιέπλεξεν.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ (συγκαλυπτομένη).

Ἀρκοῦσι ταῦτα. Πάλιν θέλεις μὲ ἰδεῖ.

(ἐξέρχεται.)

ΠΥΛΑΔΗΣ (μόνος).

Αἱ συμφοραὶ τοῦ οἴκου τοῦ βασιλικοῦ
τὴν συγκινοῦσι, θλέπω. Ἥτις καὶ ἂν ᾖ,
τὸν Βασιλέα πιθανῶς ἐγνώρισε,
κ' ἐκ γενεᾶς μεγάλης, εὐτυχῶς ἡμῖν,
εὐταῦθα ἐπωλήθη. Ἔσο ἥρεμος,
καρδία. Μετὰ θάῤῥους καὶ φρονήσεως
πρὸς τῆς ἐλπίδος πλέε τὸν ἀστερισμόν.

(ἀκολουθεῖ.)

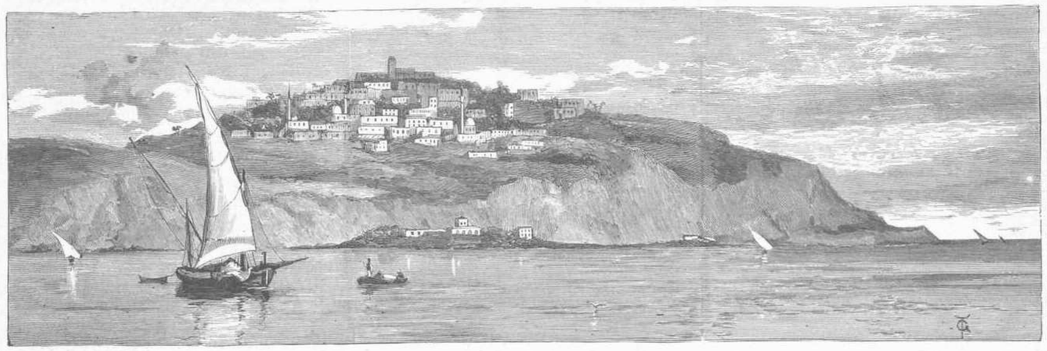

ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ ΣΑΙΔΙ-ΒΟΥ-ΣΑΙΔ (Η ΑΡΧΑΙΑ ΚΑΡΧΗΔΩΝ).

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΚ ΤΗΣ

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ.

ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ Ο ΚΟΜΝΗΝΟΣ.

(ἴδε προηγούμ. τεῦχος.)

— Καὶ νομίζεις, Μαρία, ἀπήντησεν ὁ Ἀλέξιος, ὅτι τὸ μῖσος τοῦτο καὶ ὁ φθόνος τῶν πτωχῶν καὶ μικρῶν κατὰ τῶν πλουσίων καὶ ἰσχυρῶν θέλει παύσει ποτέ; Νομίζεις, ὅτι ὁ ὄχλος οὗτος, ὅστις εἰς πᾶσάν σου ἐμφάνισιν σὲ ὑποδέχεται μετ' ἐνδείξεων σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης, ὅτι αὐτὸς ὁ ὄχλος δὲν ἤθελεν εὐχαρίστως καὶ μὲ αὐτοὺς τοὺς ὄνυχάς του καταῤῥίψει τὰ ἀνάκτορα ταῦτα, ἐὰν μόνον εἶχε τὴν πρὸς τοῦτο δύναμιν;

— Ἐν τῇ ἀγανακτήσει καὶ τῇ ἀπελπισίᾳ του ὁ λαὸς στρέφει τὰ βλέμματά του πρὸς τὸν ἐξόριστον Ἀνδρόνικον, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Μανουὴλ ἐν στιγμῇ ἀκατανοήτου ἐπιεικείας καὶ ἀπερισκεψίας ἐχάρισε τὴν ζωήν. Δι' ἀπεσταλμένων ὁ λαὸς προσκαλεῖ αὐτὸν ὡς σωτῆρα ἐκ τῆς Ἀσίας. Ἔμαθες τοῦτο;

— Τὰ πάντα γνωρίζω, Μαρία. Γνωρίζω καὶ τοὺς δόλους των καὶ τὰ διαβήματά των ὅλα· καὶ τὰς ἐλπίδας των ἀκόμη γνωρίζω, πλὴν δὲν τοὺς φοβοῦμαι. Ὁ Ἀνδρόνικος φρονίμως ποιῶν θέλει μείνει ὅπου εὑρίσκεται. Ἄλλως ἔχω καὶ τὰ μέσα νὰ τὸν ἀναγκάσω εἰς τοῦτο.

— Καὶ τέλος, εἶπεν ἡ Μαρία, ῥίπτουσα βλέμμα πλῆρες ἀγάπης πρὸς τὸν Πρωτοσεβαστόν· ὅ,τι πρὸ παντὸς ἄλλου μὲ φοβίζει, ὅ,τι μὲ πληροῖ τρόμου καὶ φρίκης εἶναι, ὅτι οἱ ἐχθροὶ ἡμῶν ὅλην των τὴν ὀργὴν ἔστρεψαν ἐναντίον σοῦ.

— Φοβεῖται ὁ λέων τὰς ὑλακὰς ἀθλίων κυναρίων; ἀνέκραξεν ὁ Ἀλέξιος, ὑπερηφάνως ὑψῶν τὴν κεφαλήν. Νομίζεις ὅτι τρέμω ἐνώπιον τοῦ ἐλεεινοῦ τούτου τῆς πρωτευούσης ὄχλου; Ὤ! παρὰ πολὺ τὸν περιφρονῶ διὰ τοῦτο. — Μαρία, πίστευσέ με· ὁ λαὸς

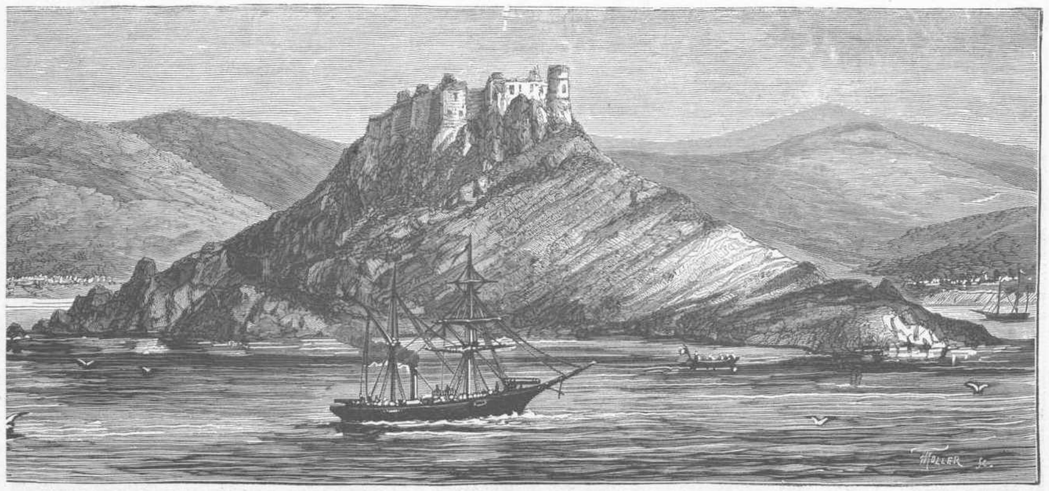

Η ΝΗΣΟΣ ΤΑΒΑΡΚΑ.

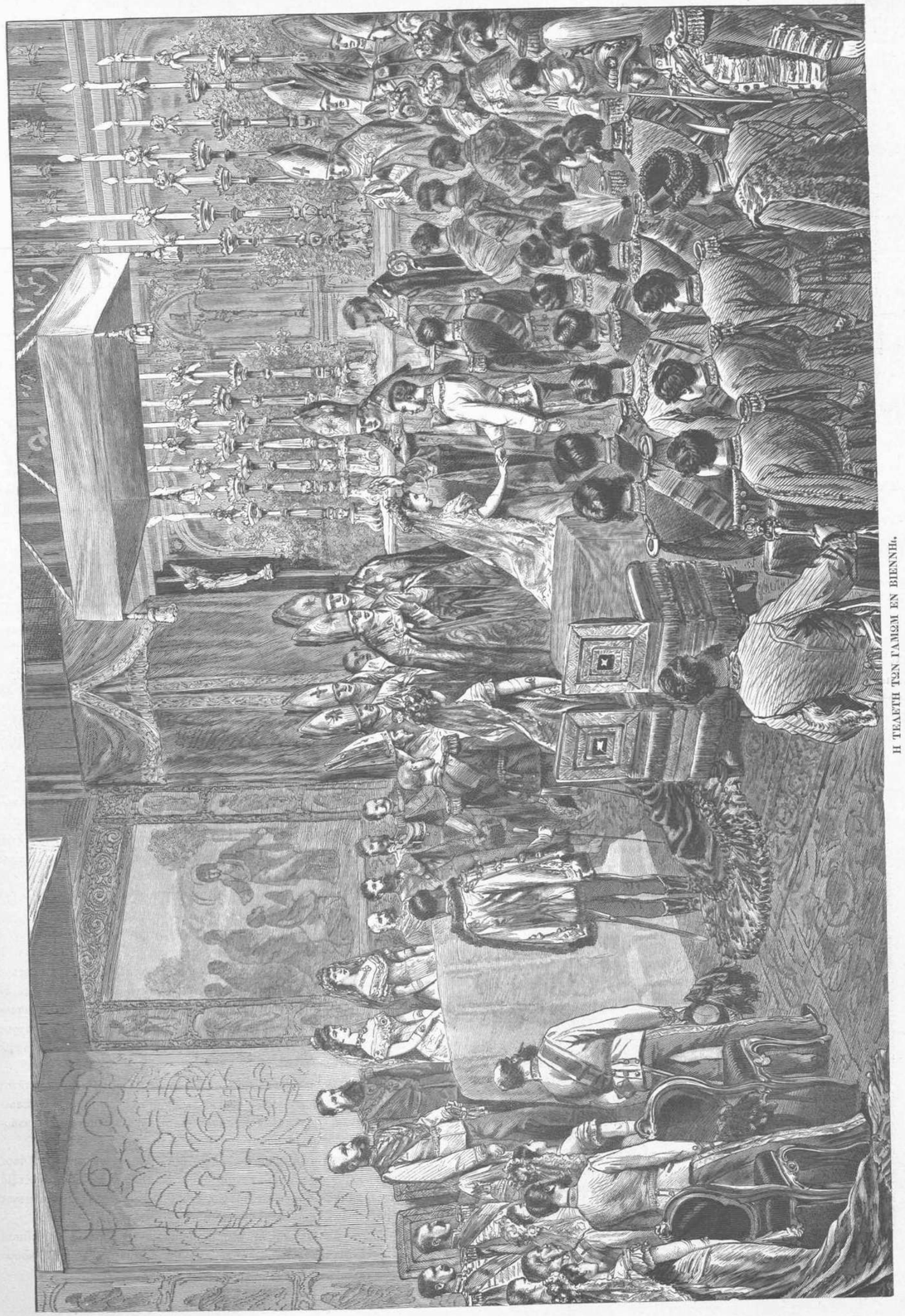

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ.

γογγύζει, ὁ λαὸς φωνάζει. Διατί; Διότι δὲν παρατίθενται πλέον αὐτῷ ἐκεῖναι αἱ δημόσιαι θηριομαχίαι, δι' ὧν ὁ ἀείμνηστος θεῖός μου τοσοῦτον ἐντέχνως τὸν εἴλκυε. Δὸς αὐτῷ πάλιν τὰ αἱματηρὰ ἐκεῖνα θεάματα, δὸς αὐτῷ τὰς διασκεδάσεις του πάλιν, καὶ ἀμέσως βλέπεις πῶς παύει φωνάζων καὶ γογγύζων. Ἐν τούτῳ καὶ μόνῳ ἔγκειται ἡ μεγάλη τέχνη τοῦ κυβερνᾶν.

— Εἶσαι ἀτρόμητος, Ἀλέξιε, εἶπεν ἡ Μαρία λαμβάνουσα τὴν χεῖρά του· εἶσαι ἀνδρεῖος, τὸ γνωρίζω. Τοιοῦτον πάντοτε σὲ ἐγνώρισα, τοιοῦτον πάντοτε σὲ ἠγάπησα. Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ, Ἀλέξιε, μὴ σὲ ἀπατᾷ ἡ φαινομένη αὕτη τοῦ λαοῦ καλοκαγαθία. Ὄπισθεν τοῦ λαοῦ, ὅστις ἐν εὐκινήτῳ πολυπραγμοσύνῃ περιτρέχει τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς πλατείας, κρύπτονται ἐχθροὶ ἐπικίνδυνοι, οἵτινες τὸν ἐξωθοῦν εἰς τὴν ἀντίστασιν. Δὲν θέλω σοὶ ὀνομάσει τοὺς ἐχθροὺς τούτους· καὶ σὺ γνωρίζεις αὐτοὺς καὶ ἐγὼ τοὺς γνωρίζω. Ἀλλὰ μὴ ἀπαξιώσῃς ν' ἀκούσῃς τὴν συμβουλήν μου, Ἀλέξιε. Πρὸ πολλοῦ παρακολουθῶ τὰ διαβήματά των καὶ γνωρίζω πόσον ἐπιφοβώτεροι εἶναι οἱ ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστῳ ἐργαζόμενοι ἐχθροὶ ἀπὸ τοὺς φανεροὺς ἀντιπάλους καὶ ἐναντίους. — Ὅτε πρό τινων στιγμῶν σ' ἐπερίμενα ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ, ἐμελέτων τὸν χάρτην τοῦτον, προσέθηκεν ἡ Μαρία θέτουσα τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ ἀνοικτοῦ τοπογραφικοῦ χάρτου τῆς πόλεως, καὶ ἐσκέφθην ὅτι τὸ συμφέρον ἡμῶν ἀπαιτεῖ ν' ἀφήσωμεν τὸ ἀπόκεντρον τοῦτο παλάτιον καὶ νὰ ἐγκατασταθῶμεν ἐν τῷ Αὐγουσταίῳ, τῷ παρὰ τὴν Ἁγίαν Σοφίαν κειμένῳ. Ἐκεῖθεν, ἐν τῷ κέντρῳ τῆς πόλεως εὑρισκόμενοι, καὶ εὐκολώτερον δυνάμεθα νὰ ἐπιτηρῶμεν τὰ διαβήματα τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν καὶ εὐχερέστερον πᾶσαν αὐτῶν παράτολμον ἀπόπειραν ἐν τῇ γεννήσει αὐτῆς νὰ ματαιώσωμεν.

— Ἔστω, ἀπήντησεν ὁ Ἀλέξιος, οὐδὲν εἰς τοῦτο ἔχω ν' ἀντείπω. Ἡ μετατόπισις τῆς αὐτοκρατορικῆς κατοικίας εἰς τὰ διάφορα τῆς πόλεως τμήματα εἶναι μέτρον καλὸν καὶ συνετὸν, διότι περιστέλλει τὴν ὑπεροψίαν τῶν ἐναντίων. Αὔριον ἀμέσως θέλουσι ληφθῆ ὅλα τὰ μέτρα διὰ τὴν μεταβολὴν ταύτην.

— Εἶδες τὸν αὐτοκράτορα, Ἀλέξιε; ἠρώτησεν ἡ Μαρία μετὰ μακρὰν σιωπήν.

— Τὸν εἶδον· πρὸ μικροῦ ἐξῆλθον τοῦ κοιτῶνός του. Ἐκοιμᾶτο.

— Ἐκοιμᾶτο ἥσυχος καὶ ἀμέριμνος;

— Ὡς κοιμᾶται παῖς ἐν τῇ ἡλικίᾳ του.

— Κεκοπιακὼς ὑπὸ τῆς κυνηγεσίας κατεκλίνθη ἀμέσως. Οἱ τοιοῦτοι κόποι ἐξαντλοῦσι τὸ τρυφερὸν αὐτοῦ σῶμα.

— Βλέπω, Μαρία, ὅτι κατὰ γράμμα ἐκτελεῖς τὰς παραγγελίας μου ὅλας. Πρέπει ἀφεύκτως νὰ δίδωμεν ἐργασίαν καὶ κόπον διηνεκῆ εἰς τὸ σῶμα, ὅπως ὁ νοῦς μὴ σκέπτηται. Τοῦ σώματος ἡ ἔντασις καταβάλλει τὴν ἐλευθερίαν τῆς σκέψεως. Δι' αὐτῶν μόνον τῶν μέσων δυνάμεθα νὰ κρατῶμεν τὸν βασιλέα εἰς τὴν ἐξουσίαν ἡμῶν.

— Ἐγώ, Ἀλέξιε, οὐδέποτε θέλω παρεκκλίνει τῆς ὁδοῦ, ἣν ἅπαξ ἐκ συμφώνου ἐχαράξαμεν.

— Ὅ,τι ὅμως καὶ πάλιν σοὶ συνιστῶ, Μαρία, προσέθηκεν ὁ Αλέξιος, εἶναι ν' ἀποφεύγῃς ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον τὸν Πατριάρχην, ἀπαγορεύουσα αὐτῷ τὴν εἴσοδον παρὰ τῷ βασιλεῖ. Δὲν ὑποφέρω τὸν ὑποκριτὴν τοῦτον καὶ ῥασοφόρον Θεοδόσιον, ὅστις διὰ τῶν λόγων του δύναται νὰ καταστρέψῃ ὁλόκληρον τὸ οἰκοδόμημα, τὸ ὁποῖον μετὰ τόσου κόπου ἀνεγείρομεν. Μακράν, μακρὰν τὸν καλόγηρον ἀπὸ τοῦ βασιλέως!

— Συχνάκις ἔρχεται, ἀπήντησεν ἡ Μαρία, ἀλλὰ σπανίως τῷ ἀνοίγεται ἡ θύρα. Οἱ Βαραγγηνοὶ, πρὸ πολλοῦ ἤδη λαβόντες τὰς δεούσας ὁδηγίας, ἀποστρέφονται τὸν ἀλλόθρησκον ἱερέα καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸν ἀποπέμπουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

— Καὶ ὁσάκις ἔρχεται, εἶπεν ὁ Ἀλέξιος, ὅπως λάθῃ συνέντευξιν μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος, ἔσο καὶ σὺ πάντοτε παροῦσα. Δὲν δύνασαι νὰ φανταστῇς, πόσον ὀλεθρίαν ἐπιῤῥοὴν δύναται νὰ ἐξασκήσῃ ὁ πονηρὸς Πατριάρχης ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ βασιλέως. Σκέπτομαι ἤδη περὶ τῶν μέσων ν' ἀπομακρύνω ἐντελῶς τῆς πρωτευούσης τὸν ἐπικίνδυνον τοῦτον καλόγηρον. Πρέπει νὰ εὑρεθῇ πρὸς τοῦτο εὔλογος πρόφασις. Πιστὸς τῷ Μανουὴλ, ὅστις τὸν ἀνύψωσεν ἐπὶ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου νομίζει ὅτι ἀπέκτησε τὸ δικαίωμα νὰ παρουσιάζεται ὡς προστάτης τοῦ υἱοῦ του. Πλὴν ἀπατᾶται, καὶ ταχέως πρέπει νὰ μάθῃ, ὅτι οἱ χρόνοι τοῦ Μανουὴλ παρῆλθον ἀνεπιστρεπτὶ καὶ ὅτι μ' ὅλον ὅτι εἶναι ἱεράρχης ἡ ἰσχύς του πρέπει νὰ περιορίζηται μόνον εἰς τὰς ἐκκλησίας, καὶ οὐχὶ καὶ ἐπὶ τῶν ἀνακτόρων νὰ ἐξασκῆται.

Ἀμυδρὰ φωτὸς ἀκτίς, διασχίζουσα τὰ βαρέα παραπετάσματα, ἀνήγγειλε τὴν ἐμφάνισιν τῆς νέας ἡμέρας.

Ὁ Ἀλέξιος ἠγέρθη καὶ περιεβλήθη πάλιν τὸν μέλανα αὐτοῦ μανδύαν. Ἡ Μαρία μειδιῶσα τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα, ἣν ὁ πρωτοσεβαστὸς ἠσπάσθη, καὶ οἱ δύο ἑταῖροι ἐχωρίσθησαν. Καὶ ὁ μὲν Ἀλέξιος ἀνεχώρησε διὰ τῆς θύρας, δι' ἧς εἶχεν εἰσέλθει, ἡ δὲ αὐτοκράτειρα ἀπεσύρθη εἰς τὰ ἰδιαίτερα αὐτῆς δωμάτια.

Διερχόμενος πλησίον τῶν φρουρούντων Βαραγγηνῶν ὁ Ἀλέξιος τοῖς εἶπε· "Τὸν νοῦν σας, παιδιά!" καὶ τυλιχθεὶς εἰς τὸν μανδύαν του, καὶ ῥίψας βλέμμα πρὸς τὰ μεγάλα τῆς αἰθούσης παράθυρα, ὡς θέλων νὰ βεβαιωθῇ ὅτι τὰ πάντα διατελοῦσιν ἥσυχα, διῆλθεν διὰ τοῦ μεγάλου πυλῶνος καὶ ταχέως ἐγένετο ἄφαντος ἐν μέσῳ τῶν στενῶν καὶ ἠρεμουσῶν ὁδῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ο ΖΙΝΤΖΙΦΙΤΖΗΣ.

"Ἡ Ζιντζιφίτζης ἀνδρόμιον εἰδεχθέστατον."
ΝΙΚ. ΧΩΝΙΑΤΗΣ.

Ἡ μεγάλη πλατεῖα τοῦ Αὐγουσταίου, ἡ κατὰ μῆκος ἀπὸ τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας μέχρι τῶν ἀνακτόρων ἐκτεινομένη, ἔγεμε πλήθους πυκνοῦ καὶ ποικίλου. Ἂν καὶ ἡ πλατεῖα αὕτη διετέλει τὸ κέντρον τῆς κινήσεως τῆς πρωτευούσης καὶ καθ' ἑκάστην διεσταυροῦτο καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις ὑπὸ πλήθους ἀνθρώπων πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας, οὐχ ἧττον ἡ συῤῥοὴ ἐν αὐτῇ εἶχέ τι ἔκτακτον. Ἐξ ὅλων τῶν ὁδῶν τῶν εἰς αὐτὴν ἀποληγουσῶν πυκνοὶ συνήρχοντο ἀνθρώποι ὅμιλοι, οὓς παρηκολούθουν, ὡς τοῦτο συνήθως συμβαίνει, ἄλλοι ὅμιλοι πυκνώτεροι τῶν πρώτων. Καὶ ἔτρεχον οἱ πολλοὶ ἀγνοοῦντες ἐντελῶς τὴν αἰτίαν, τὴν προκαλέσασαν τὴν τοιαύτην τοῦ λαοῦ συγκέντρωσιν. Διότι ὁ λαὸς ἐν ὅλαις ταῖς χώραις καὶ ὑφ' ὅλα τὰ κλίματα εἶναι πάντοτε ὁ αὐτὸς· περίεργος καὶ πολυπράγμων.

Ὁ λαὸς ὅμως τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶχε τὰς ἰδιότητας ταύτας εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν καὶ προθύμως καὶ τῆς ἐλαχίστης ἐδράττετο εὐκαιρίας, ὅπως κατερχόμενος εἰς τὰς ἀγυιὰς καὶ τὰς ῥύμας τῆς πόλεως ἐπιδοθῇ εἰς ἀτελευτήτους διαλόγους καὶ συζητήσεις.

Καταβιβάσας τοῦ ἐργαστηρίου του τὸ θύρωμα ἔσπευδεν ὁ περίεργος ἔμπορος καὶ ἐζήτει ἐν τῷ πλήθει ἢ γείτονά τινα ἢ γνώριμόν του, παρ' οὗ νὰ μάθῃ τὰ συμβαίνοντα. Σοβαρὸς ἵστατο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους διδάσκαλος, προσπαθῶν νὰ μάθῃ τι ἐκ τῶν ἀμοιβομένων λόγων. Ἔσπευδεν ὁ στιβαρὸς ναύτης, ἐγκαταλείψας τὸ ἐλλιμενισμένον πλοῖόν του. Ἔσπευδε τέλος καὶ ὁ ἄργος πολίτης, τοῦ ὁποίου ὁ βίος ὅλος διήρχετο ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ ὅστις κεχηνὼς παρετήρει τοὺς διαβαίνοντας.

Τί τρέχει; ἠρώτα ὁ εἷς τὸν ἄλλον. Πρὸς τί ἡ ἔκτακτος αὕτη συῤῥοὴ σήμερον; Ποῦ διευθύνεται τὸ πλῆθος τοῦτο; Τί περιμένει; Τοιαῦται ἦσαν αἱ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐν μέσῳ τοῦ πυκνουμένου πλήθους διασταυρούμεναι ἐρωτήσεις.

Ναύτης τις, ἡλιοκαυμένος τὴν ὄψιν καὶ ἔχων γυμνοὺς τοὺς μυώδεις βραχίονας, ἵστατο ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλατείας, βλέπων δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ ἀπορῶν ποῦ νὰ διευθυνθῇ. Τέλος ἀποτεινόμενος πρὸς ἕνα τῶν πλησίον του ἱσταμένων·

— Δὲν μὲ λέγεις, τῷ εἶπε, τί συμβαίνει σήμερον, καὶ διατὶ ὁ κόσμος ὅλος τρέχει πρὸς αὐτὴν τὴν πλατεῖαν; Ἰδοὺ μίαν ὥραν μένω ἐδῶ χωρὶς νὰ μάθω τὴν αἰτίαν.

— Καὶ δὲν εἶσαι καὶ σὺ πολίτης διὰ νὰ μ' ἐρωτᾷς τὴν αἰτίαν; ἀπεκρίθη ὁ ἐρωτηθείς.

— Ναὶ, βέβαια, εἶπεν ὁ ναύτης· ἀλλὰ τὴν αἰτίαν δὲν γνωρίζω.

— Θὰ σοῦ τὴν εἰπῶ λοιπόν. Εἶναι ἁπλουστάτη, ἀπήντησεν ὁ ἄλλος. Ὁ βασιλεύς μας ἦλθε μὲ ὅλην τὴν ἀκολουθίαν του καὶ ἐκατοίκησεν ἐδῶ εἰς τὸ παλάτιον αὐτὸ, τὸ ἀπέναντι τῆς Ἁγίας Σοφίας.

— Αὐτὸ λοιπὸν εἶναι τὸ σπουδαῖον συμβάν; εἶπεν ὁ ναύτης ὑψῶν περιφρονητικῶς τοὺς ὤμους. Δὲν ἄξιζε τὸν κόπον· ἂς γυρίσω εἰς τὸ πλοῖόν μου·

— Τὸ πρᾶγμα εἶναι σπουδαῖον, σπουδαιότατον, εἶπεν ὁ πολίτης σοβαρῶς· ἀλλὰ σὺ δὲν ἐννοεῖς τὴν σπουδαιότητα. Ἄκουσέ με λοιπόν. Τὸ παλάτιον τῶν Βλαχερνῶν, ὅπου ἕως τώρα ἦτο ὁ βασιλεὺς, κατοικεῖται τώρα ἀπὸ φαντάσματα, καὶ τὸ νυκτοπούλι κάθεται κάθε νύκτα εἰς τὴν στέγην καὶ φωνάζει· καὶ αἱ φωναί του ἠξεύρεις τί σημαίνουν; Σημαίνουν δυστυχίαν καὶ θάνατον.

— Τί μου λέγεις; εἶπεν ὁ ναύτης ποιῶν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

— Βέβαια· διὰ τοῦτο καὶ ἡ βασίλισσα, ἡ ὁποία πολὺ ἀγαπᾷ τὸν υἱόν της τὸν αὐτοκράτορα (πολλὰ τὰ ἔτη του!) τὸν παρεκίνησε νὰ μετοικήσῃ ἐδῶ.

— Πολὺ καλὰ αὐτά, εἶπεν ὁ ναύτης· δι' αὐτὸ λοιπὸν τρέχει σήμερον ὁ λαός;

— Ὁ λαὸς τρέχει καὶ περιμένει, καθὼς βλέπεις, διότι οἱ πεπαιδευμένοι, οἱ ὁποῖοι διαβάζουν τὰ μεγάλα βιβλία, ὅπου εἶναι γραμμένη ὅλη ἡ σοφία, εἶπαν ὅτι τὸ νυκτοπούλι θὰ ἔλθῃ νὰ καθήσῃ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ παλάτιον, καὶ ὁ κόσμος περιμένει νὰ ἰδῇ πότε θὰ γείνῃ τοῦτο.

— Ἀλλ' ἠμπορεῖ αὐτὸ ν' ἀργήσῃ, εἶπεν ὁ ναύτης. Ἔχει σκοπὸν ὁ λαὸς νὰ περάσῃ ὅλην του τὴν ζωὴν εἰς αὐτὴν τὴν πλατεῖαν καὶ νὰ περιμένῃ τὸ νυκτοπούλι;

— Δὲν εἶσαι σὺ, ὁ ὁποῖος θὰ κρίνῃς αὐτὰ τὰ μυστήρια, ἀπήντησεν ὁ ἄλλος ἠγανακτισμένος. Πήγαινε καλλίτερα εἰς τὸ πλοῖόν σου, φίλε μου, καὶ κύτταξε ἂν ὅλα τὰ ἘΞάρτια καὶ τὰ πανιὰ ἦναι εἰς καλὴν κατάστασιν.

Ὁ ναύτης ἑτοιμάζετο ν' ἀπαντήσῃ ὀλίγον ἀποτόμως εἰς τὴν ἀποστροφὴν ταύτην τοῦ πολίτου, ὅτε αἴφνης ἐκ τοῦ ἑνὸς ἄκρου τῆς πλατείας ἠκούσθησαν φωναί· Ἰδού, Ἰδού!

Πάντων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς τὴν στέγην τῶν ἀνακτόρων· ἀλλ' οὐδὲν ἔκτακτον ἐφαίνετο ἐκεῖ.

Καὶ πάλιν ἠκούσθησαν φωναὶ ἐκ τοῦ πλήθους· Ἔρχεται! Ἔρχεται! Καὶ ἔβλεπεν ὁ κόσμος πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις, καὶ οἱ μικροὶ τὸ ἀνάστημα ἤγειρον τὴν κεφαλήν των καὶ ὁ εἷς ἐξώθει τὸν ἄλλον· πλὴν οὐδὲν ἔκτακτον ἐφαίνετο.

Τέλος ὅμως ὅλων ἡ προσοχὴ ἐστράφη πρὸς τὸ κέντρον τῆς πλατείας, ἔνθα τὸ πλῆθος ἦτο πυκνότατον. Ἐκεῖθεν ἐξήρχοντο μετ' ἐπιτάσεως συγκεχυμέναι φωναί· Ἰδού! Ἰδού! Ἔρχεται! Ἦλθεν!

Τὰ βλέμματα τῶν πλησιεστέρων δὲν ἦσαν πλέον ἐστραμμένα πρὸς τοὺς θόλους τῶν ἀνακτόρων, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἔδαφος, ἔνθα, ὡς ἐφαίνετο, εὑρίσκετο τὸ ἀντικείμενον τῆς κοινῆς περιεργείας.

Μετ' οὐ πολὺ τὸ πυκνὸν πλῆθος ἐσχημάτισεν εἶδος κύκλου, καὶ τότε πάλιν ἠκούσθησαν πανταχόθεν φωναί· "Ὁ Ζιντζιφίτζης! Ὁ Ζιντζιφίτζης!"

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σχηματισθέντος κύκλου ἵστατο ἀνὴρ ἢ μᾶλλον ἀνθρωπόμορφον τέρας, τὸ ὁποῖον ἔστρεφε βλέμματα ζωηρὰ πρὸς τὸ περικυκλοῦν αὐτὸ πλῆθος.

Ἦτο ὁ ἀνὴρ οὗτος νάνος δυσειδής, ἔχων κεφαλὴν δυσαναλόγως ὀγκώδη, κυρτοὺς τοὺς ὤμους, κόρμην δασεῖαν καὶ ἀπεριποίητον καὶ σιαγόνα ἐστερημμένην καὶ τῆς ἐλαχίστης τριχός. Ἦτο γυμνόπους καὶ τὰ ἐνδύματά του τῷ κατέπιπτον ἐπὶ τοῦ σώματος εἰς ποικίλχροα ῥάκη.

Ἡ ἐμφάνισις αὕτη εἶχέ τι τὸ εἰδεχθὲς καὶ ἀπαίσιον· πλὴν εἰς τὸν ὑγιᾶ τοῦ ἀνδρὸς ὀφθαλμὸν (διότι ὁ ἕτερος ὀφθαλμὸς ἦτο ἀλλοίθωρος καὶ ἡμίκλειστος) ἔλαμπεν ἀκτὶς πνεύματος τοσοῦτον ζωηρὰ, ὥστε ὅλη ἡ διανοητικὴ δύναμις, ὅλη ἡ ζωὴ, ἐφαίνετο συγκεντρωμένη ἐν τῷ ἑνὶ καὶ μόνῳ ὀφθαλμῷ.

Τὸ δύσμορφον τοῦτο τέρας, τὸ ὁποῖον εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἐκίνει τὴν περιέργειαν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ λαοῦ, ἦτο ὁ Ζιντζιφίτζης, ὁ γνωστὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως γελωτοποιὸς, ὅστις διερχόμενος τὰς ἡμέρας του ὅλας ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ ταῖς πλατείαις τῶν μὲν ἀνδρῶν ἦτο ἡ διασκέδασις, τῶν δὲ μικρῶν παιδίων τὸ φόβητρον. Ἤρκει ἡ ἀπειλή· Ὁ Ζιντζιφίτζης ἔρχεται! καὶ τὸ μᾶλλον ἀτίθασσον παιδίον ἔτρεμεν ἐκ τοῦ φόβου καὶ ἐζήτει ὠχρὸν τὴν ἀσφαλῆ τῆς μητρὸς ἢ τῆς τροφοῦ ἀγκάλην.

Ὁ Ζιντζιφίτζης εἶχε καταστῆ τοσοῦτον γνωστὸς καὶ δημοτικὸς, ὥστε πολλάκις καὶ αὐτοὶ οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ μεγάλοι τοῦ κράτους ἀνεζήτουν αὐτὸν, καί τινες μάλιστα τῷ ἐπρότεινον καὶ ἀναπαυτικὸν ἔν τινι τῶν βασιλικῶν οἴκων ἐνδιαίτημα· ἀλλ' ὁ Ζιντζιφίτζης ἀπεποιήθη τὰς μεγάλας ταύτας τιμὰς, θέλων νὰ μένῃ πάντοτε ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ, εἰς ὃν ἀνῆκε, καὶ προτιμῶν τὴν ἀνεξαρτησίαν του καὶ αὐτῆς τῆς δόξης καὶ τοῦ ὑψηλοτέρου ἀξιώματος.

Ἐνήμερος εἰς πάντα τὰ ζητήματα, κοινωνικά τε καὶ πολιτικὰ, ἠγόρευε συχνάκις ἐν ὑπαίθρῳ, ἀείποτε ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου, διότι οἱ λόγοι του οὐ μόνον εὐῤῥαβεῖς ἦσαν καὶ δι' ἀστειοτήτων πεποικιλμένοι, ἀλλὰ διεκρίνοντο διὰ τὴν φυσικὴν ἐκείνην καὶ ἀνεπιτήδευτον εὐκρίνειαν, ἥτις τοσοῦτον πάντοτε ἑλκύει τὰ πλήθη.

Ὁ Ζιντζιφίτζης ἦτο ἀγράμματος, ἀλλ' εἶχε τὴν ἔμφυτον ἐκείνην παῤῥησίαν, ἣν οὐδεμιᾶς σχολῆς δίπλωμα παρέχει, ἀλλ' ἥτις εἶναι δώρημα θεῖον, εἰς ὀλίγους, ἐκλεκτοὺς μόνον ἀνθρώπους δαψιλούμενον. Ἀφωσιωμένος εἰς τὸν αὐτοκράτορα Μανουὴλ, ὅστις ἔν τινι αἱματηρᾷ συμπλοκῇ ἔσωσεν αὐτὸν ἐκ τῶν χειρῶν μαινομένων Βαραγγηνῶν, ὁ Ζιντζιφίτζης διετήρησεν ἀκμαῖον τὸ αἴσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν σώσαντα αὐτὸν, καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ μετέφερε τὰς συμπαθείας του πρὸς τὸν υἱὸν καὶ διάδοχον τοῦ Μανουὴλ, τὸν βασιλεύοντα αὐτοκράτορα Ἀλέξιον, καὶ ἀπεστρέφετο τοῦ πανούργου καὶ ἀλαζόνος πρωτοσεβαστοῦ τὴν ἐξουσίαν. Πολλάκις ὁ πρωτοσεβαστὸς, φοβούμενος τὸ ἀπόλυτον στόμα τοῦ δημοφιλοῦς ῥήτορος, ἐζήτησε διὰ παντοίων μέσων νὰ καταστήσῃ αὐτὸν ἀβλαβῆ, ἀλλ' ὁ γελωτοποιὸς εἶχε ματαιώσει πάσας τὰς προσπαθείας τοῦ ἰσχυροῦ αὐτοῦ ἐχθροῦ.

— Ὁ Ζιντζιφίτζης! Ὁ Ζιντζιφίτζης! ἀνεβόα τὸ πλῆθος καὶ θορυβοῦν καὶ γελῶν συνωθεῖτο περὶ τὸν νάνον.

Ἅμα ὅμως ὁ γελωτοποιὸς ἔδειξε τὴν πρόθεσιν ὅτι θέλει νὰ ὁμιλήσῃ, ἀμέσως τὸ πλῆθος ἐκεῖνο τὸ ἀνήσυχον ἐστάθη ὡς ἀπολιθωμένον. Οὕτως ἵστανται ἐν τῷ θεάτρῳ ἀτάραχοι καὶ σιωπηλοὶ οἱ θεαταὶ καθ' ἣν στιγμὴν πρόκειται ν' ἀναπετασθῇ ἡ αὐλαία.

Ὁ Ζιντζιφίτζης ἔῤῥιψε βλέμμα μακρὸν καὶ διαπεραστικὸν ἐπὶ τοῦ πλήθους, τὰ χείλη του ἐμειδίασαν καὶ ὁ ὀφθαλμός του ἐσπινθηροβόλησεν· ἐκτείνας τέλος τὴν χεῖρα, χεῖρα παχεῖαν καὶ μεγάλην, ἧς οἱ δάκτυλοι ἦσαν κεκυρτωμένοι πρὸς τὰ ἔσω, ὡς οἱ ὄνυχες ἁρπακτικοῦ ὀρνέου, εἶπε μὲ φωνὴν βαρεῖαν καὶ βραχνὴν, ἥτις ἐφαίνετο ὡς ἐξερχομένη ἔκ τινος πίθου.

— Πολλὴν, ὦ εὐτυχεῖς κάτοικοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μεγάλην μὲ κάμνετε τιμὴν νὰ μ' ἀκολουθήσετε εἰς τὴν πλατεῖαν ταύτην καὶ νὰ θέλετε ν' ἀκούσετε τοὺς λόγους μου. Πιστεύσατέ με, αὐτὴ ἡ προθυμία σας μὲ δίδει θάῤῥος καὶ μὲ κάμνει νὰ νομίζωμαι γίγας. Ναί, ναί, ὅσον αὐξάνει ἡ προθυμία σας, τόσον αἰσθάνομαι ὅτι αὐξάνει καὶ τὸ ἀνάστημά μου. Λυποῦμαι μόνον ὅτι δὲν ἔχω δέκα στόματα διὰ νὰ ἠμπορῶ νὰ ὁμιλῶ εἰς δέκα διάφορα τῆς πλατείας μέρη ταυτοχρόνως, διὰ ν' ἀκούωμαι ἀπὸ ὅλους.

— Ἀκούομεν, ἀκούομεν! ἀνεφώνησε τὸ πλῆθος· μὴ διακόπτεσαι, Ζιντζιφίτζη.

— Ἠξεύρετε ὅλοι ὅτι σᾶς ἀγαπῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ γελωτοποιός. Καὶ ἠμπορῶ νὰ μὴ σᾶς ἀγαπῶ; Δὲν εἶμαι καὶ ἐγὼ γέννημα καὶ θρέμμα αὐτῆς τῆς πόλεως; Δὲν σᾶς ἔχω ὅλους ἀδελφούς; Ναὶ, ἀδελφοί μου εἶσθε ὅλοι, ἀφ' οὗ καὶ σεῖς καὶ ἐγὼ τὴν αὐτὴν

ἔχομεν μητέρα. Καὶ ποία εἶναι αὐτὴ ἡ μήτηρ μας; Μ' ἐννοεῖτε, τὸ βλέπω· Ἡ μήτηρ μας εἶναι ἡ πόλις αὐτὴ, εἶναι ἡ Κωνσταντινούπολις, ἡ ἁγία, ἡ ἱερὰ πόλις, τὴν ὁποίαν ὅλοι ἀγαποῦμεν. Καὶ ἐπειδὴ ὅποιον ἀγαπᾷ τις, δι' ἐκεῖνον θέλει καὶ νὰ ὁμιλῇ πάντοτε καὶ ν' ἀκούῃ, διὰ τοῦτο σήμερον θὰ σᾶς ὁμιλήσω διὰ τὴν μητέρα μας, ἡ ὁποία, ἀδελφοί μου, ὑποφέρει πολύ. Δὲν πρέπει λοιπὸν ὡς τέκνα καλὰ νὰ προσπαθήσωμεν νὰ τὴν σώσωμεν ἀπὸ τὰ δεινά της;

— Εὖγε, εὖγε, Ζιντζιφίτζη! ἀνέκραξαν ὅλοι.

— Σᾶς ὠνόμασα εὐτυχεῖς κατοίκους τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐξηκολούθησεν ὁ νάνος, καὶ εἶσθε πραγματικῶς εὐτυχεῖς, διότι ἔχετε τοιαύτην μητέρα. Καὶ ποῖος δὲν θὰ ἐλογίζετο εὐτυχὴς ἐὰν ἐκατοίκει τοιαύτην πόλιν, ἡ ὁποία εἶναι ἡ χαρὰ τῶν ἐντοπίων καὶ ὁ πόθος τῶν ξένων; Ἰδοὺ καὶ μία ἀπόδειξις· Ὅλοι γνωρίζετε τοὺς Βαραγγηνοὺς, τοὺς τρομεροὺς σωματοφύλακας τοῦ αὐτοκράτορος, οἱ ὁποῖοι ἦλθαν ἀπὸ τοὺς παγωμένους τόπους των, καὶ ἐπειδὴ ηὗραν ἐδῶ καὶ ἥλιον ζεστὸν καὶ οὐρανὸν καθαρὸν καὶ φαγητὰ ἄφθονα, δὲν συλλογίζονται πλέον ν' ἀφήσουν αὐτὸν τὸν παράδεισον. Αὐτοὶ, φίλοι μου, ἦλθαν ἐδῶ μὲ τὴν ἀπόφασιν ν' ἀφήσουν ἐδῶ τὰ κόκκαλά των. Προτιμοῦν, λέγουν, νὰ ἦναι νεκροὶ ἐδῶ καὶ ἐνταφιασμένοι παρὰ ζωντανοὶ μέσ' τὰ πάγη τῆς πατρίδος των. Δὲν ἔχω λοιπὸν δίκαιον νὰ σᾶς ὀνομάζω εὐτυχεῖς;

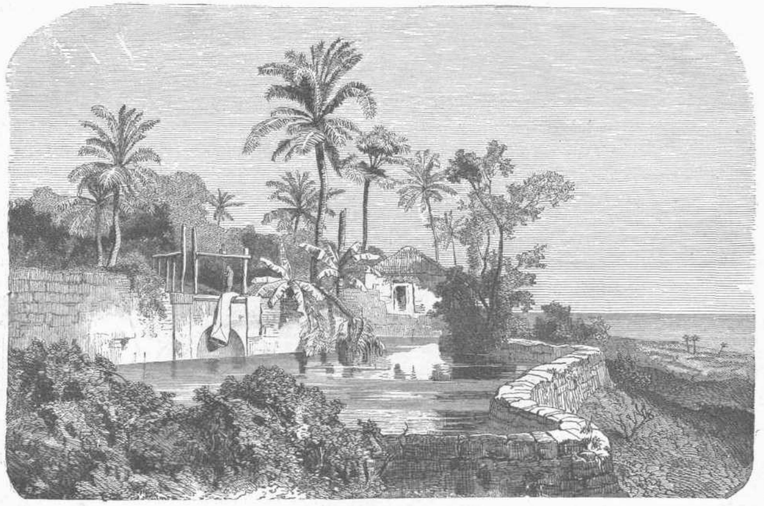

ΚΗΠΟΣ ΕΝ ΒΟΜΒΑΗι.

Γενικὸς πανταχόθεν ἠκούσθη καγχασμός.

— Μὴ γελᾶτε, ἀδελφοὶ, μὴ γελᾶτε, εἶπε σοβαρῶς ὁ γελωτοποιός. Οἱ καιροὶ δὲν εἶναι διὰ γέλοια, ἀλλὰ διὰ δάκρυα καὶ στεναγμούς. Σᾶς ὡμίλησα διὰ τοὺς Βαραγγηνοὺς ὄχι δι' ἄλλον λόγον παρὰ διὰ νὰ σᾶς παραστήσω πόσον στενὰ προσκολλῶνται αὐτοὶ οἱ ξένοι εἰς τὸν τόπον μας. Ὑπάρχουν εἰς τὴν θάλασσαν μικρὰ ἰστρυδάκια, τὰ ὁποῖα ὀνομάζομεν πεταλλίδας. Αἱ πεταλλίδες αὐταὶ, ὅπου εὑρίσκουν πλησίον τῆς θαλάσσης κανένα βράχον ἥσυχον καὶ προσήλιον, κολλοῦνται εἰς αὐτὸν μὲ τόσην δύναμιν, ὥστε εἶναι ἀνάγκη σκληροῦ ἐργαλείου διὰ νὰ τὰς ἀποσπάσῃ. Ὑπάρχουν ὅμως εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀνθρώπινοι πεταλλίδες. Μ' ἐννοεῖτε, νομίζω, ὅτι τοὺς Βαραγγηνοὺς ὀνομάζω οὕτως. Ἀλλὰ, ἀδελφοὶ, αἱ θαλάσσιοι πεταλλίδες εἶναι πλάσματα ἀβλαβῆ, τὰ ὁποῖα δὲν ζητοῦν παρὰ νὰ χαροῦν τὴν μικρὰν ζωήν των, ἐν ᾧ αἱ ἀνθρώπινοι πεταλλίδες, ὅπου κολληθοῦν, ἀποῤῥοφοῦν τὸ πᾶν, καὶ τιμὰς, καὶ ἀξιώματα, καὶ χρήματα, καὶ ἕως τέλους θὰ μᾶς καθήσουν καὶ κύριοι εἰς τὸν λαιμόν μας. Αὐταὶ αἱ πεταλλίδες τῆς ξηρᾶς μὲ ἀνησυχοῦν, ἀδελφοί· αὐταὶ μὲ ταράττουν τὴν νύκτα τὸν ὕπνον καὶ τὴν ἡμέραν μοῦ ἀνεβάζουν τὸ αἷμα εἰς τὴν κεφαλήν. Ὅταν τοὺς βλέπω αὐτοὺς τοὺς ἀγρίους Βαραγγηνοὺς μὲ τὸν βαρύν των πέλεκυν, αἰσθάνομαι ὡς νὰ εἶχα ὅλον τὸ βάρος τοῦ σιδηροῦ ἐκείνου ὅπλου ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλήν μου.

Εἷς τῶν περιεστώτων, ὅστις μετὰ πλείστου ὅσου ἐνδιαφέροντος παρηκολούθει ἐν τοῖς πρώταις τάξεσι τὴν ἀγόρευσιν τοῦ γελωτοποιοῦ, ἀποτεινόμενος τότε πρὸς αὐτὸν, τῷ εἶπε·

— Ζιντζιφίτζη, εὔκολον εἶναι, νομίζω, νὰ γλυτώσωμεν ἀπ' αὐτὰς τὰς ἀνθρωπίνους πεταλλίδας. Ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο νὰ ἰδῇς τὸν βασιλέα μας καὶ νὰ τὸν εἰπῇς καθαρὰ, ὅτι αὐταὶ αἱ πεταλλίδες μᾶς ἐνοχλοῦν καὶ νὰ τὰς διώξῃ.

— Εὔκολον θὰ ἦτο τοῦτο, φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ νάνος, ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ ἰδῶ τὸν βασιλέα μας. Ἀλλὰ τὸν κρατοῦν τόσον περιωρισμένον, τὸν δυστυχῆ, ὥστε ὀλίγιστοι εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι καὶ τὸ πρόσωπόν του μόνον κατορθόνουν νὰ ἰδοῦν. Ἐγὼ τοὐλάχιστον, πιστεύσατέ με, δὲν γνωρίζω πλέον ἀκριβῶς, ἂν ὁ βασιλεύς μας περιπατῇ μὲ τοὺς πόδας του ἢ μὲ τὴν κεφαλήν.

— Καὶ ὅμως, εἶπεν ὁ ἀποτείνας αὐτῷ τὸν λόγον, οἱ βασιλεῖς μας ἦσαν πάντοτε πολὺ δημοτικοί. Ἐνθυμοῦμαι μάλιστα, ὅτι ὁ μακαρίτης Μανουὴλ ὡμιλοῦσεν εἰς τὸν δρόμον μὲ τὸν τυχόντα πολίτην.

— Καὶ ὁ Ἀλέξιος, εἶπεν ὁ Ζιντζιφίτζης, θὰ ἦτο ἀπαράλλακτος ὁ πατέρας του, ἂν εἶχε τὴν ἐλευθερίαν του. Ἀλλ' ἠξεύρετε ὅτι εἶναι φυλακισμένος.

— Φυλακισμένος, ὁ βασιλεύς; ἀνεφώνησαν πολλοί.

— Ναὶ, ναὶ, ἀπήντησεν ὁ Ζιντζιφίτζης, φυλακισμένος· Ὁ βασιλεύς μας εἶναι πουλὶ κλεισμένον εἰς κλουβί· τὸ κλουβὶ εἶναι χρυσό, ἀλλὰ τί μὲ τοῦτο; Εἶναι πάντοτε κλουβί. Ἠμπορεῖ τὸ πουλὶ νὰ πετάξῃ; Ὄχι βέβαια. Ἄρα λοιπὸν εἶναι φυλακισμένον. — Τώρα ὅμως ἂς ἐξετάσωμεν, ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ κρατεῖ τὸν βασιλέα μας φυλακισμένον, καὶ τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν τὸν κρατεῖ κλεισμένον.

(ἕπεται συνέχεια.)

ΚΗΠΟΣ ΕΝ ΒΟΜΒΑΗι

(μετὰ εἰκόνος).

Καὶ ἡ εἰκὼν αὕτη εἶναι ἐκ τοῦ σπουδαιοτάτου συγγράμματος "αἱ Ἰνδίαι", περὶ οὗ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἡμῶν τεύχει ἀνεφέρομεν, καὶ τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη ἐνταῦθα παρὰ τῶν Κυρίων SCHMIDT καὶ GÜNTHER. Παριστᾷ δὲ κῆπον ἐν Βομβάῃ, ἔνθα, ὡς γνωστὸν, ἡ γλυκύτης τοῦ κλίματος δίδει εἰς τὰ φυτὰ ἔκτακτον μεγαλοπρέπειαν καὶ ζωηρότητα. Ὅ,τι κυρίως παρέχει εἰς τοὺς κήπους τῆς Βομβάης καλλονὴν ὅλως ἐξαιρετικὴν εἶναι ἡ ἐγγύτης τῆς θαλάσσης· Καὶ πράγματι οὐδὲν ὡραιότερον τῆς θέας δασυσκίων καὶ ἀνθοστολίστων κήπων ἐκτεινομένων μέχρι τῆς παραλίας. Ξηροὶ καὶ γυμνοὶ βράχοι κατερχόμενοι ἀποτόμως πρὸς τὴν θάλασσαν ἔχουσιν ἀγρίαν ὡραιότητα, ὡς τοῦτο πᾶς τις ἐννοεῖ, ὅστις κάμψας τὸν Μαλέαν εἶδε τὴν κρημνώδη τῆς Μάνης παραλίαν· οὐχ ἧττον ὅμως ὡραῖον καὶ μαγευτικὸν εἶναι νὰ βλέπῃ τις τὴν ζωηρὰν τῆς φύσεως κίνησιν παραπλεύρως τῆς μεγαλοπρεποῦς ἠρεμίας τοῦ Ὠκεανοῦ.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΓΙΡΑΡΔΙΝΟΣ

(μετ' εἰκόνος).

Διὰ τοῦ κατὰ τὴν 27ην τοῦ παρελθόντος Ἀπριλίου ἐπισυμβάντος θανάτου τοῦ Αἰμιλίου Γιραρδίνου ἐσβέσθη ἔκτακτος ὕπαρξις. Ὀλίγοις δέδοται ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ν' ἀνυψωθῶσιν ἐκ τοῦ μηδενὸς ὅπως ἀνυψώθη ὁ Γιραρδῖνος· ὀλίγοι κατώρθωσαν ν' ἀναπτύξωσιν ἐν τῷ βίῳ αὐτῶν τοσαύτην δραστηριότητα, καὶ, ὅ,περ τὸ περιεργότερον, τοσοῦτον ἀποτελεσματικῶς. Ὁ βίος του ἀποδεικνύει καὶ πάλιν, ὅτι διὰ νὰ φθάσῃ τις ὑψηλὰ δὲν ἀπαιτεῖται καὶ νὰ γεννηθῇ ὑψηλά.

Ἡ γέννησις τοῦ Γιραρδίνου καλύπτεται ὑπὸ σκότους. Οἱ μὲν λέγουσιν αὐτὸν γεννηθέντα τῷ 1802 ἔν τινι μικρῷ χωρίῳ τῆς Ἑλβετίας, ὡς υἱὸν μιᾶς θαλαμηπόλου τῆς συζύγου τοῦ στρατηγοῦ Γιραρδίνου, ὀνόματι LAMOTHE. Αὐτὸς δὲ διηγεῖται ἐν τῷ κατὰ τὸ 1823 ἐκδοθέντι συγγράμματι αὐτοῦ "ὁ Αἰμίλιος", ὅτι ἐγεννήθη τῷ 1806 ἐν Παρισίοις καὶ παρεδόθη εἰς τὸ κατάστημα τῶν ἐκθέτων. Τῇ συνδρομῇ ἀγνώστου τινὸς προστάτου (ἴσως τοῦ ἰδίου αὐτοῦ πατρὸς) ὁ νέος LAMOTHE (διότι τοιοῦτον ἔφερεν ἐν ἀρχῇ ὄνομα) ἐσπούδασε καὶ ἔλαβε μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν μικράν τινα θέσιν. Ἐπὶ πολὺ ὅμως δὲν ἔμεινεν ἐν τῇ θέσει ταύτῃ, διότι ἤδη τῷ 1823 τὸν βλέπομεν ἐπιδιδόμενον εἰς τὴν δημοσιογραφίαν καὶ συντάττοντα κατ' ἀρχὰς τὰ "διάφορα" διά τινας ἐφημερίδας. Κατόπιν ἵδρυσε μόνος του δύο φύλλα, τὸν "Κλέπτην" καὶ τὸν "Συρμὸν", τὰ ὁποῖα ταχέως εἵλκυσαν τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ, ἀποκτήσαντα διάδοσιν καταπληκτικήν. Ἐν ἔτει 1832 προσκολληθεὶς εἰς τὴν μερίδα τῶν Ὀρλεανιστῶν, οἵτινες εἶχον καταλάβει τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας, ἐσύστησε τὸ "Μουσεῖον τῶν Οἰκογενειῶν", περιοδικὸν σύγγραμμα, καὶ κατώρθωσε νὰ λάβῃ ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου περιοδικοῦ αὐτοῦ, "τοῦ φιλολογικοῦ Πανθέου" ἐπιχορήγησιν παρὰ τῆς κυβερνήσεως ἐξ 150 χιλ. φράγκων. Τῷ 1836 ὁ νέος δημοσιογράφος, γενόμενος καὶ βουλευτὴς, συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ καταβάλῃ διὰ μικρῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων τὴν ἰσχυρὰν ἐπιῤῥοὴν, ἣν ἐξήσκουν ἐπὶ τῆς κοινῆς γνώμης τὰ μεγάλα καὶ ἀνεξάρτητα δημοσιογραφικὰ ὄργανα. Ἡ κυβέρνησις παρεδέχθη τὴν γνώμην ταύτην, καὶ ἔκτοτε ἤρξατο ἐν Γαλλίᾳ ὁ ἀποτελεσματικὸς τῶν μικρῶν φύλλων ἀγών, ὅστις μέχρι σήμερον τοσοῦτον ἐπιτυχῶς συγκροτεῖται. Τότε ὁ Γιραρδῖνος (διότι αὐτὸ τὸ ὄνομα εἶχε πλέον λάβει, κηρύττων ἑαυτὸν υἱὸν τοῦ ὁμωνύμου στρατηγοῦ), ἵδρυσε συνδρομῇ τῆς κυβερνήσεως τὸν "Τύπον" (la Presse), ὅστις διὰ μιᾶς τὸν ἀνύψωσεν εἰς τὴν πρώτην τάξιν τῶν Γάλλων δημοσιογράφων, περιέπλεξεν ὅμως αὐτὸν καὶ εἰς ἀτελευτήτους ἔριδας, ὧν συνέπεια ὑπῆρξε καὶ ὁ ἐν μονομαχίᾳ φόνος τοῦ ἰσχυροῦ ἀντιπάλου του, τοῦ ἀρχισυντάκτου τῆς "Ἐθνικῆς", Ἀρμάνδου Καρρὲλ, δοκιμωτάτου συγγραφέως. Ἐπίφοβος γενόμενος διὰ τὸ βίαιον τοῦ χαρακτῆρός του, ἔτεινεν ἀείποτε εἰς τὸ νὰ ὠφελῆται πάσης περιστάσεως, ὅπως προσπορίσῃ ἑαυτῷ μεγάλα κέρδη. Ἐνυμφεύθη τότε καὶ τὴν Δελφίνην GAY, γυναῖκα διαπρεπῆ ἐπὶ εὐφυΐᾳ καὶ καλλονῇ, ἥτις, συνεργάτις πολύτιμος, ἔγραφε τὰς ὡραίας ἐκείνας ἐκ Παρισίων ἐπιστολὰς, αἵτινες ἑλκύσασαι πρὸ πάντων τὴν προσοχὴν τῆς ἀριστοκρατικῆς τῆς Γαλλίας τάξεως, συνετέλεσαν οὐ σμικρὸν εἰς τὸ νὰ λάβωσι τὰ φύλλα τοῦ Γιραρδίνου διάδοσιν τεραστίαν.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΓΙΡΑΡΔΙΝΟΣ.

Ἔκτοτε ὁ Γιραρδῖνος ἐξηκολούθει ἀόκνως ἐργαζόμενος, ἱδρύων ἐφημερίδας καὶ μεταπωλῶν αὐτὰς, ἀφ' οὗ ἔδιδεν αὐταῖς τὴν δέουσαν ἀνάπτυξιν. Περίεργοι εἶναι αἱ τιμαὶ, ἀνθ' ὧν ἐπώλησε τὰ κυριώτερα τῶν φύλλων του. Τῷ 1856 ἐπώλησε τὸν "Τύπον" ἀντὶ 800 χιλ. φράγκων· τὴν δὲ ἐν ἔτει 1867 ὑπ' αὐτοῦ ἱδρυθεῖσαν "Ἐλευθερίαν" ἐπώλησεν ἀντὶ 1 ἑκατομ. φράγκων. Ἀκαμάτως εἰργάζετο ἅμα ἐπρόκειτο περὶ χρηματικοῦ κέρδους· ἐννοεῖται δὲ ὅτι πολὺ στερεὸς δὲν ἦτο εἰς τὰς πεποιθήσεις του, διότι τὴν δημοσιογραφίαν ἐξήσκει οὐχὶ ὡς ὑπηρεσίαν πολιτικὴν, ἀλλ' ὡς ἐπάγγελμα χρηματιστικόν. Κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετηρίδα δὲν ὑπῆρχε χρηματικὴ ἐπιχείρησις μεγάλων διαστάσεων, εἰς ἣν νὰ μὴ λάβῃ μέρος, καὶ οὕτως ἠδυνήθη ἀποθνήσκων ν' ἀφήσῃ περιουσίαν ἄνω τῶν 20 ἑκατομμυρίων φράγκων.

Ἡ εἰκὼν ἡμῶν ἐλήφθη ἐκ φωτογραφίας τοῦ ἔτους 1875, καθότι κατόπιν ὁ Γιραρδῖνος δὲν ἐφωτογραφήθη πλέον.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ὁ ἐν Λειψίᾳ τῷ 1871 ἀποθανὼν γενικὸς τῆς Ἑλλάδος πρόξενος Παναγ. Ναοὺμ ἦτο, ὡς γνωστὸν, καὶ ποιητὴς ἐκ τῶν δοκίμων. Τῇ φιλοφρόνῳ συγκαταθέσει τῶν ἐνταῦθα συγγενῶν αὐτοῦ μεταφέρομεν εἰς τὰς στήλας τοῦ "Ἑσπέρου" ἓν τῶν ἀνεκδότων αὐτοῦ ποιημάτων, ἐξ οὗ καταφαίνεται ὅτι ὁ φλογερὸς τῶν ἡρωϊκῶν καταρθωμάτων τῆς πατρίδος του ψάλτης ἐπέδιδεν ἐπίσης καὶ εἰς τὸ ἐλαφρὸν ὕφος τῆς διηγηματικῆς ποιήσεως. Τὸ παρὸν ποίημα συνετάχθη, ὡς ἐμάθομεν, ἐν ὀλίγαις στιγμαῖς καὶ εὐθὺς μετὰ τὸ περιγραφόμενον συμβάν.

Ο ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ.

Δὲν ἠξεύρεις, Δημητράκη, τί στὸν ὕπνον μου συνέβη,
Χθὲς τὸ βράδ' ἐν ᾧ ἡ ὥρα ἀρκετὰ εἶχε προέβη·
Ποῦ στὸ διάβολο ἐμβῆκε ὑποκάτω στὸ κρεββάτι
Ποντικὸς, καὶ δὲν μ' ἀφῆκε παντελῶς νὰ κλείσω 'μάτι.
Τρίκι, τρίκι ὁλονένα τὸ ἐπήγαιν' ὁ ἀχρεῖος,
Μὲ ἠνάγκασε τὴν νύκτα νὰ μὴ κοιμηθῶ τελείως.
Τέλος πάντων ἐβιάσθην τὸ κρεββάτι νὰ ἀφήσω,
Μὲ τὸ ξύλον εἰς τὰς χεῖρας διὰ νὰ τὸν κυνηγήσω.
Ἀλλ' αὐτὸς ὁ διαστραμένος τὸ ἐνόησε ταχέως,
Καὶ ἐχώθηκ' ὑποκάτω μιᾶς σκούφιας μου λαθραίως.
Ἄνω κάτω τὸν κοιτῶνα, τὰ σκαμνιὰ, τὰ ἔπιπλά του
Ἔφερα, χωρὶς νὰ εὕρω τὸν ἐχθρὸν καὶ τὴν φωλεά του·
Τέλος πάντων ἐκουράσθην, κ' ἀπὸ φόβον μὴ κρυώσω,
Πάλιν ἔπεσα στὸ στρῶμα κ' ἐπροσπάθουν νὰ ὑπνώσω·
Πλὴν αὐτὸς καθὼς ᾐσθάνθη στὸν κοιτῶνα ἡσυχίαν
Ἐπανέλαβεν ἀμέσως τὴν προτέραν ἐργασίαν.
Καὶ τὸ τρίκι, τρίκι πάλιν διὰ μιὰν λεκιὰν σαποῦνι
Ὑποκάτ' ἀπὸ τ' αὐτιά μου ἐβομβοῦσ' ὡσὰν κουδοῦνι.
Συλλογίζομαι νὰ λάβω τὸ ῥαβδίμ' ἀγάλ', ἀγάλι.
Ὁποῦ εἶχ' ἐκεῖ πλησίον, νὰ τοῦ σπάσω τὸ κεφάλι·
Ἀλλὰ ἔλα ὁποῦ εἶχ' ὁ σατανᾶς καλῶς διαλέξει
Μίαν θέσιν καὶ τὸ ξύλον δὲν ἐδύνατο νὰ παίξῃ·
Δυστυχῶς καὶ τὸ κανδύλι εἶχε σβύσει αἰφνηδίως,
Καὶ τὸ σκότος τὸν ἠὖνόει· δὲν τὸν ἔβλεπα τελείως.
Ἔξω ψύχρα διαστραμένη μὲ βοῤῥᾶν καὶ μὲ χιόνι·
Τίς τὴν δούλα τέτοιαν ὥρ' ἀπὸ τὴν κλίνη τὴν σηκόνει;
Τί νὰ κάμω; μὲ τὰς χεῖρας σταυρωμένας στὸ κρεββάτι,
Ἔμεινα χωρὶς νὰ κλείσω ὅλη νύκτα ποσῶς 'μάτι.
Ἐπερίμενα τὴν ὥραν τῆς αὐγῆς ὡς τὸν Μεσίαν
Οἱ Ἑβραῖοι, νὰ γλυτώσω ἀπ' αὐτὴν τὴν τυραννίαν,
Κ' ἀφ' οὗ φέξει μ' εὐκολίαν τὸν ἐχθρὸν νὰ τιμωρήσω,
Τὸ κεφάλι του μὲ ξύλον μονομιᾶς νὰ τὸ τζακίσω.
Ἀλλ' ἐν τούτοις τί συνέβη; Ἀφ' οὗ 'πῆρε νὰ χαράζῃ,
Πονηρὸς ὁ ποντικός μας ἤρχισε νὰ ἡσυχάζῃ·
Τότ' ἐγὼ ἀπεκοιμήθην κ' ἀναπαύθηκα κομμάτι,
Καὶ ᾐσθάνθην τί ἀξίζ' ἡ ἡσυχία στὸ κρεββάτι.
Εἶχα ὅμως καὶ τὸν νοῦν μου τὸν ἐχθρὸν νὰ τιμωρήσω,
Ἀφοῦ πρῶτον στὸν κοιτῶνα ἀσφαλῶς τὸν ἀποκλείσω.
Ἀλλ' ἡ δούλ' ἐμβῆκε μέσα τὸ πρωῒ φωτιὰ νὰ κάνῃ.
Εὗρεν οὗτος εὐκαιρίαν, ποιὸς τὸν βλέπει, ποιὸς τὸν πιάνει·
Πῶς σὲ φαίνεται, τί λέγεις, πῶς τὸ βλέπεις, Δημητράκη;
Εἶναι νόστιμον, ἀστεῖον, τὸ τοιοῦτον παιγνιδάκι;

1859.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΕΛΛΑΣ. Τὸ προοίμιον τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 19/31 Μαΐου ὑπογραφείσης ἐπισήμως ἑλληνοτουρκικῆς συμβάσεως λέγει· "Αἱ ἓξ μεγάλαι δυνάμεις ἐνασκοῦσαι τὸ δικαίωμα τῆς μεσιτείας, τὸ μνημονευόμενον ἐν τῷ 24ῳ ἄρθρῳ τῆς βερολινείου συνθήκης, ἐπιθυμοῦσαι δὲ χάριν τῆς εὐρωπαϊκῆς τάξεως νὰ ῥυθμίσωσι τὰ ζητήματα, τὰ ἀναγόμενα εἰς τὴν διευθέτησιν τῶν ἑλληνοτουρκικῶν συνόρων, ἀπεφάσισαν νὰ διομολογήσωσι μετὰ τῆς Πύλης σύμβασιν, ὁριστικῶς τὰ ζητήματα ταῦτα λύουσαν." Ἤδη λοιπὸν ὑπολείπεται μόνον ἡ ἐκτέλεσις, καὶ πρὸς τοῦτο καὶ αἱ δυνάμεις καὶ ἡ Ἑλλὰς καὶ ἡ Τουρκία, τὰ δύο ἀμέσως ἐνδιαφερόμενα μέρη, θέλουσιν ὁρίσει ἀντιπροσώπους, σχηματίζοντας διεθνῆ ἐπιτροπήν. Μανθάνομεν δὲ ὅτι καὶ ἡ Ἑλλὰς ὥρισε τοὺς ἀντιπροσώπους της (τοὺς διακεκριμένους ἀνωτέρους ἀξιωματικοὺς Κυρίους Ἰσχόμαχον, Πουρναρᾶν καὶ Κόρπαν), καὶ ἡ Ἀγγλία τέσσαρας καὶ ἡ Ἰταλία δύω. Ἑπομένως ἐλπίζομεν ὅτι μετ' οὐ πολὺ αἱ ἐργασίαι τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης θέλουσιν ἀρχίσει, καὶ ἡ διευθέτησις τῶν ὁρίων ὁριστικῶς πραγματοποιηθῇ.

Ἐξετάζοντες τὸν χάρτην βλέπομεν ὅτι κατὰ πολὺ ἀπέχει ἡ νέα γραμμὴ τῆς ἐν Βερολίνῳ ἄλλοτε διαγραφείσης, καὶ τοῦτο μάλιστα ἐν Ἠπείρῳ· οὐχ ἧττον ὅμως θεωροῦμεν εὐτύχημα ὅτι τὸ ζήτημα ἐλύθη εἰρηνικῶς, καὶ εἰς τοῦτο συνετέλεσε πρωτίστως ἡ περίσκεψις καὶ ὀρθοφροσύνη, ἣν κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ἀπέδειξεν ἡ Ἑλλὰς, καὶ ἣν ἅπας ἀνεξαιρέτως ὁ εὐρωπαϊκὸς τύπος καὶ μάλιστα ὁ τῆς Ἀγγλίας ἐγκωμιάζει.

Ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες προσεδοκῶμεν πλείονα, τοῦτο εἶναι ἀναντίῤῥητον, καὶ τοῦτο πᾶς Ἕλλην αἰσθάνεται, ὅστις εἰλικρινῶς τὴν πατρίδα του ἀγαπᾷ· ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα πάλιν νὰ μὴ ὁμολογήσωμεν ὅτι τὸ ζήτημα παρεῖχε μεγάλας τὰς δυσχερείας, καὶ ἕνεκα τῶν καθ' ἑκάστην ἀναφυομένων προσκομμάτων ἀπῃτεῖτο μεγάλη ἐκ μέρους τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀντιπροσώπου τῆς Ἀγγλίας περίσκεψις, ὅπως ἀχθῇ εἰς αἴσιον πέρας. Δυστυχῶς ἡ πολιτικὴ εἶναι ἐγωϊστικὴ, καὶ ὅλαι αἱ δυνάμεις, καίτοι περὶ κοινοῦ ζητήματος βουλευόμεναι καὶ διαπραγματευόμεναι, τὸ ἴδιον αὐτῶν συμφέρον ἔχουσι πάντοτε ὑπ' ὄψιν.

Τοὺς νέους προσερχομένους ἀδελφοὺς μετ' ἀγάπης καὶ συμπαθείας χαιρετίζομεν, εὐχόμενοι ὅπως μετ' αὐτῶν πανηγυρίσωμεν καὶ ἄλλων ἀδελφῶν ἡμῶν τὴν προσέλευσιν!

Μανθάνομεν μετὰ λύπης ὅτι ὁ Κύριος Ἀλ. Κοντόσταυλος, ὁ τοσοῦτον ἐπαξίως τὴν Ἑλλάδα ἐν Λονδίνῳ ἀντιπροσωπεύων, παρῃτήθη ἐσχάτως τῆς θέσεως ταύτης.

ΙΤΑΛΙΑ. Μὴ κατορθώσαντος τοῦ βουλευτοῦ Σέλλα νὰ σχηματίσῃ τὸ νέον ὑπουργεῖον, ἡ ἐντολὴ αὕτη ἀνετέθη τῷ γέροντι DEPRETIS, ὅστις καὶ τὸ κατώρθωσε, προσλαβὼν ὡς συνεργοὺς του τὸν Μανσίνην, Ζαναρδέλλην, Μαλιάνην, Βακαρίνην, Βατσέλην, Βέρτην, τὸν στρατηγὸν Φεῤῥέρον καὶ τὸν ναύαρχον Ἄκτωνα.

ΓΑΛΛΙΑ. Ὁ θριαμβευτικῶς τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ πατρίδα CAHORS ἐπισκεφθεὶς Γαμβέττας ἐπέστρεψε πάλιν εἰς Παρισίους. Ἡ δημοτικότης τοῦ ἀνδρὸς τούτου αὐξάνει ὁσημέραι, καὶ διόλου παράδοξον ν' ἀκούσωμεν συντόμως, ὅτι ἀνεβιβάσθη εἰς τὴν ὑψηλὴν θέσιν τοῦ προέδρου τῆς δημοκρατίας. Φαίνεται ὅτι πρὸ πολλοῦ ὅλαι αὐτοῦ αἱ ἐνέργειαι εἰς τοῦτο ἔτειν:ν. — Ἐν τῇ βορείῳ Ἀφρικῇ τὰ πράγματα ἡσύχασαν ὁπωσοῦν μετὰ τὴν προσχώρησιν τοῦ βέη τῆς Τύνιδος. Μέρος τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ ἔλαβεν ἤδη διαταγὴν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Γαλλίαν· δέκα χιλιάδες ἀνδρῶν μένουσιν ἐν Ἀφρικῇ.

ΑΥΣΤΡΙΑ. Ἠγγέλθη προχθὲς τηλεγραφικῶς ὁ θάνατος τοῦ διασήμου αὐστριακοῦ στρατηγοῦ Οὐχατίου, γνωστοτάτου γενομένου ὡς ἐφευρετοῦ τοῦ κατ' αὐτὸν ὀνομασθέντος πυροβόλου. Ὁ Οὐχάτιος εὑρέθη ἐν τῷ δωματίῳ του ηὐτοκτονημένος. Ἄγνωστον εἶναι ποῖα τὰ αἴτια, τὰ ὠθήσαντα τὸν γηραιὸν στρατηγὸν νὰ προβῇ εἰς τὸ διάβημα τοῦτο τῆς ἀπελπισίας. Φαίνεται ὅτι προσβεβλημένη φιλοτιμία ὥπλισε τὴν χεῖρά του. Ὁ Οὐχάτιος, γεννηθεὶς τῷ 1811 καὶ νεώτατος καταταχθεὶς εἰς τὸν στρατὸν, ἐγένετο τῷ 1867 στρατηγὸς, καὶ μετὰ τὴν σπουδαίαν αὐτοῦ ἀνακάλυψιν τοῦ νέου μετάλλου (χάλυβος καὶ ὀρειχάλκου) διὰ τὰ πυροβόλα, εἰς ἣν ἐπὶ 20 ὅλα ἔτη ἐνησχολεῖτο, οὐ μόνον διὰ τίτλου εὐγενείας καὶ ἀνωτέρων παρασήμων ἐτιμήθη, ἀλλὰ καὶ διωρίσθη διευθυντὴς τοῦ ἐν Βιέννῃ ὁπλοστασίου, ἑνὸς τῶν σπουδαιοτέρων καὶ ἐντελεστέρων τῆς Εὐρώπης ὁπλοστασίων. Ὁ τραγικὸς θάνατος τοῦ εὐπροσηγόρου στρατηγοῦ, μεγίστην ἐπροξένησεν ἐν Βιέννῃ ἐντύπωσιν. "Παράδοξος σύμπτωσις, ἐπιλέγει ὁ Νέος Ἐλευθ. Τύπος τῆς Βιέννης· ὁ γενναῖος στρατηγὸς, ὁ κατατρίψας ὁλόκληρον αὐτοῦ τὸν βίον εἰς ἀνακάλυψιν ὅπλων προωρισμένων νὰ ἐνσπείρωσι καταστροφὴν καὶ θάνατον εἰς τὰς τάξεις τῶν ἐχθρῶν, καταστρέφει τὸν βίον του, διευθύνων τὸ πυροβόλον ὅπλον κατὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ στήθους."

Η ΣΤΕΨΙΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΡΩΜΟΥΝΙΑΣ.

Τῇ 8/20 Ἀπριλίου τοῦ ἔτους 1866 ὁ Κάρολος τοῦ HOHENZOLLERN, εἰκοσιεπταετὴς τὴν ἡλικίαν, ἐκαλεῖτο ὡς ἡγεμὼν εἰς τὸν θρόνον τῶν Ἡνωμένων παραδουναβίων Ἡγεμονιῶν. Ἀκριβῶς δεκαπέντε ἔτη μετὰ ταῦτα ἡ Ῥωμουνία κατετάσσετο εἰς τὴν χορείαν τῶν εὐρωπαϊκῶν βασιλείων, καὶ τὴν 10/22 Μαΐου τρ· ἔτους ὁ ἡγεμὼν Κάρολος ἐστέφετο ἐπισήμως ἐν Βουκουρεστίῳ ὑπὸ τὸ ὄνομα Καρόλου Α'. βασιλεὺς τῆς Ῥωμουνίας.

Αἱ ἡμερομηνίαι αὗται ἔχουσι πολλὴν διὰ τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν Ῥωμούνους τὴν σημασίαν· τὸ μὲν τοῖς ὑπενθυμίζουσιν εὐτυχεῖς τῆς νεωτάτης αὐτῶν ἱστορίας σελίδας, τὸ δὲ τοῖς ἀποδεικνύουσιν ὅτι διὰ τῆς ἀνδρίας, διὰ τῆς ἐγκαρτερήσεως καὶ διὰ τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀρετῶν εὐημεροῦσι τὰ ἔθνη καὶ προάγονται.

Κατὰ τὰς ἐκ Βουκουρεστίου ἀνταποκρίσεις αἱ ἑορταὶ τῆς στέψεως ἀπέβησαν κατὰ πάντα λαμπραί· ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ ῥωμουνικοῦ λαοῦ ἦτο ἀπερίγραπτος, καὶ ὁ βασιλεὺς Κάρολος μεθ' ὑπερηφανείας ἐξέδωκε τὴν ὡραίαν ἐπὶ τῇ στέψει αὐτοῦ προκήρυξιν.

"Ὁ Θεὸς, λέγει ἡ προκήρυξις αὕτη, ὁ μόνος παρέχων τὴν νίκην, ὡδήγησε τὸν ἡμέτερον στρατὸν πέραν τοῦ Δουνάβεως τῇ 17 Ἰουνίου 1877, καὶ αἱ σημαῖαι ἡμῶν ἐστέφθησαν διὰ στεφάνων δάφνης ἐν Καλαφάτῃ, ἐν Νικοπόλει, ἐν Ῥαχόβῃ, καὶ τῇ 28 Νοεμβρίου κατὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Πλεύνης .... Τὸ βασιλικὸν στέμμα, τὸ ὁποῖον τὸ ἔθνος θέτει σήμερον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἡμῶν κατεσκευάσθη ἐν τῷ ὁπλοστασίῳ ἐκ χάλυβος πυροβόλου ἐχθρικοῦ, ἁλωθέντος ἐν Πλεύνῃ. Εἶναι βεβαμμένον διὰ τοῦ αἵματος τῶν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας τῆς χώρας πεσόντων ἡρώων. Τὸ δὲ χρυσοῦν στέμμα, τὸ ὁποῖον ἡ χώρα θέτει σήμερον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς πρώτης αὐτῆς βασιλίσσης, δὲν κοσμεῖται ὑπὸ πολυτίμου τινὸς λίθου· ἀλλὰ τὰ ἔργα τῶν βασιλισσῶν, αἵ τινες θέλουσι

φέρει τὸ ἁπλοῦν τοῦτο τῆς βασιλίσσης Ἐλισάβετ στέμμα, ἀποτελέσουσι τὴν λαμπρότητα καὶ αἴγλην αὐτοῦ!"

Καὶ ὄντως ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ τῆς Ῥωμουνίας ὁμολογεῖται ὑφ' ὅλων ὡς ἡ θεία πρόνοια τῶν πτωχῶν καὶ πασχόντων.

Ἡ στέψις ἐτελέσθη ἐν τῷ καθεδρικῷ τοῦ Βουκουρεστίου ναῷ, ἱερουργούντων τῶν μητροπολιτῶν Βλαχίας καὶ Μολδαβίας καὶ πολλῶν ἀρχιερέων καὶ ἱερέων. Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ νέος βασιλεὺς ἔλαβεν εἰς χεῖρας τὸν κάλαμον, ὅπως ὑπογράψῃ τὸ ἐπίσημον τῆς στέψεως ἔγγραφον, οἱ κανονοβολισμοὶ καὶ οἱ ἦχοι τῶν κωδώνων ἀνήγγειλον εἰς τὸ περὶ τὴν μητρόπολιν καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ πλατείαις συνωθούμενον πλῆθος ὅτι νέος βασιλεὺς προσετέθη εἰς τὸν κύκλον τῶν ἐν Εὐρώπῃ ἡγεμόνων.

Πρωτοφανὲς καὶ λαμπρὸν θέαμα παρίστα ἡ παρέλασις τῶν διαφόρων τοῦ βασιλείου δημοτικῶν συμβουλίων. Περὶ τὰς πέντε χιλιάδας ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων χωρίων καὶ κωμῶν διῆλθον μὲ τὰς σημαίας των καὶ μὲ ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγὰς ἐνώπιον τοῦ νέου βασιλικοῦ ζεύγους ἐν τῇ μεγάλῃ τοῦ θρόνου αἰθούσῃ.

Τοῖς ἀντιπροσώποις τούτοις τοῦ λαοῦ παρετέθη κατόπιν γεῦμα, μεθ' ὃ ἕκαστος τῶν συνδαιτημόνων ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ εἰς ἀνάμνησιν τῆς μεγάλης ἡμέρας τὸ ξύλινον πινάκιον, ἐφ' οὗ ἔφαγε, καὶ τὸ πήλινον κύπελλον, ἐξ οὗ ἔπιεν. Τὰ πινάκια ἔφερον τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν· γύρωθεν μὲν "Τελετὴ τῆς στέψεως τοῦ βασιλέως Καρόλου Α'.", ἐν τῷ μέσῳ δέ· "10 Μαΐου. Ὁ βασιλεὺς Κάρολος Α'. Ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ."

Τὴν ἐπιοῦσαν, 11/23 Μαΐου, ἔλαβε χώραν ἡ συμβολικὴ πομπὴ, καθ' ἣν 45 ἅμαξαι, ἀντιπροσωπεύουσαι πάντας τοὺς κλάδους τῆς ἐγχωρίου βιομηχανίας καὶ τῆς ἐθνικῆς ἐνεργείας, διῆλθον τὰς κεντρικωτέρας τοῦ Βουκουρεστίου ὁδούς. Διεκρίνοντο αἱ ἅμαξαι τῆς ἱστορίας, τοῦ ἐμπορίου, τῆς γεωργίας, τῶν σιδηροδρόμων, τῶν ἀνθοπωλῶν, καὶ διὰ τὴν ἔκτακτον αὐτῆς πολυτέλειαν καὶ πρωτοτυπίαν ἡ ἅμαξα τῶν Ἰσραηλιτῶν.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἑλληνικὸν ἐμπόριον μὲ τὴν Τεργέστην. Ἐκ τῶν ἐσχάτως δημοσιευθέντων στατιστικῶν πινάκων τῆς κινήσεως τοῦ ἐμπορίου ἐν Τεργέστῃ ἐρανιζόμεθα τὰ ἑξῆς περίεργα περὶ τῶν ἐμπορικῶν συναλλαγῶν τῆς Τεργέστης μετὰ τῆς Ἑλλάδος·

Μεταξὺ τῶν 17 ἐμπορικῶν σημαιῶν, τῶν διὰ θαλάσσης ἀπαρτιζουσῶν τὴν ἐν Τεργέστῃ εἰσαγωγὴν, ἡ Ἑλληνικὴ σημαία κατέχει ὡς πρὸς μὲν τὴν εἰσαγωγὴν τὴν ἕκτην, ὡς πρὸς τὴν ἐξαγωγὴν δὲ τὴν πέμπτην θέσιν. Ὑποκειμένη ὡς πρὸς τὴν εἰσαγωγὴν τῇ νορβηγικῇ καὶ γερμανικῇ ναυτικῇ σημαίᾳ, ὑπερτερεῖ αὐτῆς κατὰ τὴν ἐξαγωγήν.

Τῷ 1880 ἐξήχθησαν ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν λιμένων πραγματεῖαι ἀξίας $5^{1}/_{2}$ ἑκατομμυρίων φιορινίων, εἰσήχθησαν δὲ ἐκ Τεργέστης εἰς τὴν Ἑλλάδα πραγματεῖαι ἀξίας $8^{1}/_{2}$ ἑκατομ. φιορ:ν. Ἡ ἐκ Ἑλλάδος εἰσαγωγὴ κατὰ τὰ τελευταῖα 5 ἔτη ἔχει ὡς ἑξῆς· Τῷ 1876 5 ἑκατομ. τῷ 1877 $7^{1}/_{2}$ ἑκατομ. τῷ 1878 6 ἑκατομ. τῷ 1879 $6^{1}/_{2}$ ἑκατομ. καὶ τῷ 1880 $5^{1}/_{2}$ ἑκατομ. Ἡ δὲ ἐκ Τεργέστης ἐξαγωγὴ εἰς τὴν Ἑλλάδα· τῷ 1876 6 ἑκατομ. τῷ 1877 8 ἑκατομ. τῷ 1878 $7^{1}/_{2}$ ἑκατομ. τῷ 1879 $7^{3}/_{4}$ ἑκατομ. καὶ τῷ 1880 $8^{1}/_{4}$ ἑκατομ.

Ὡς πρὸς δὲ τὰ εἴδη τῆς εἰς Τεργέστην ἐξ Ἑλλάδος εἰσαγωγῆς εὑρίσκομεν 207 χιλιάδες στατήρων, 6160 ἑκατολίτρων· σύκων 60 χιλιάδες στατήρων, βελανιδίων 53 χιλ. στατήρων· κορινθιακῆς σταφίδος $21^{1}/_{2}$ χιλ. γῆς Σαντορίνης 20 χιλ. ἀραβοσίτου δὲ 6 περίπου χιλιάδες ἑκατολίτρων. Ἡ δὲ ἐξαγωγὴ ἐκ Τεργέστης εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶναι 143 χιλιάδων στατήρων· 5600 ἑκατολίτρων 2 ἑκατομ. καὶ 600 χιλιάδων κομματίων. 139 κυβικῶν μέτρων καὶ 1358 δωδεκάδων (παιγνιοχάρτων). Ἐν τοῖς τεμαχίοις ἀριθμοῦνται 864 χιλιάδες σανίδων, 23 χιλιάδες δοκῶν, 557 χιλιάδες ταβανοσανίδων, 785 χιλιάδες βαρελοξύλων· ἐν δὲ τοῖς εἴδεσι κατὰ στατῆρας εἶναι 58 χιλιάδες στατήρων ζακχάρεως $11^{1}/_{4}$ χιλ. στατήρων ὀρυζίου κ. τ. λ.

Ἡ τομὴ τοῦ ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου. Ἐξ Ἑλλάδος ἔρχεται εἴδησις, ἣν εἰσέτι μετ' ἐπιφυλάξεως ἀναφέρομεν μέχρις οὗ ἐπιβεβαιωθῇ. Ἡ εἴδησις αὕτη εἶναι ἡ περὶ παραχωρήσεως τῆς τομῆς τοῦ ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου εἰς τὸν διάσημον ἐργολάβον τῆς διώρυγος τοῦ Σουὲζ καὶ τοῦ Παναμᾶ, τὸν Γάλλον Φερδινάνδον LESSEPS. Γνωρίζομεν ὅτι πρὸ ἐτῶν ἤδη ἀνακινεῖται τὸ ζήτημα τοῦτο, τὸ ὁποῖον ὑπὸ ἐμπορικὴν ἔποψιν μεγίστην ἔχει τὴν σπουδαιότητα· γνωρίζομεν ἐπίσης ὅτι ἐγένοντο καὶ προκαταρκτικαὶ μελέται, αἵ τινες ἀπέδειξαν τὸ εὐκατόρθωτον τοῦ πράγματος. Ὅταν ἀναλογισθῇ τις ὁποίας καὶ ὁπόσας δυσκολίας παρέσχεν ἡ τομὴ τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ Σουὲζ καὶ παρέχει ἡ τομὴ τοῦ Παναμᾶ ὑπὸ τεχνικὴν ἔποψιν, πείθεται ἀδιστάκτως ὅτι ἡ τομὴ τοῦ ἡμετέρου ἰσθμοῦ εἶναι ἀναλόγως παιδιά. Ὁ Κορινθιακὸς ἰσθμὸς δὲν εἶναι εὐρύτερος τῶν 18 χιλιάδων ποδῶν. Οἱ ἀρχαῖοι ἤδη, καὶ ἐπὶ Νέρωνος τὸ τελευταῖον, ἐπελήφθησαν τοῦ ἔργου, δὲν ἠδυνήθησαν ὅμως νὰ φέρωσιν αὐτὸ εἰς πέρας, διότι ἡ τέχνη των δὲν εἶχεν ἀκόμη τὴν ἀνάπτυξιν ἐκείνην ὅπως δαμάσῃ τὸν σκληρὸν βράχον. Ἐπροφύλαξαν δὲ τὸν ἰσθμὸν ἐναντίον τῶν ἐπιδρομῶν διὰ μεγάλου τείχους, ἀνεγερθέντος τὸ πρῶτον ἐπὶ Ξέρξου καὶ πολλάκις μετὰ ταῦτα καταστραφέντος καὶ ἐπιδιορθωθέντος. Τοῦ τείχους τούτου φαίνονταί που τὰ ἐρείπια. Οὐχὶ μακρὰν αὐτοῦ εὑρίσκετο καὶ ἡ δίωλκος, εἶδος τροχαλίας ἢ κεκλιμένου ἐπιπέδου, δι' οὗ μετεφέροντο μικρότερα πλοῖα ἀπὸ τοῦ κορινθιακοῦ εἰς τὸν σαρωνικὸν κόλπον. Πιθανώτατον εἶναι, ἐν τῇ θέσει ταύτῃ, τῇ ταπεινοτέρᾳ, νὰ σκαφῇ καὶ ἡ διῶρυξ.

Υ. Γ. Ἡ εἴδησις ἐπιβεβαιοῦται. Τὸ βασιλικὸν διάταγμα, δι' οὗ ἡ τομὴ τοῦ ἡμετέρου Ἰσθμοῦ παραχωρεῖται τῷ Οὐγγρῳ στρατηγῷ TURR, ἀρχαίῳ τοῦ LESSEPS συνεργάτῃ, ὑπεγράφη τῇ 19/31 Μαΐου τρ. ἔτ. ἐν Ἀθήναις. Τὸ ἔργον θέλει ἀποπερατωθῇ ἐντὸς πενταετίας.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ.

DUVERGIER DE HAURANNE, μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας ἀπέθανε τῇ 20 Μαΐου τρ. ἔτ. ἐν Παρισίοις ἐν ἡλικίᾳ 83 ἐτῶν. Γνωστὸς ἐγένετο διὰ τῆς "Ἱστορίας τοῦ κοινοβουλευτικοῦ πολιτεύματος ἐν Γαλλίᾳ" εἰς ἣν εἰργάσθη ἀπὸ τοῦ 1858 μέχρι τοῦ 1873.

Κόμης Ἀρνίμ, ὁ ἀρχαῖος καὶ ἀτυχὴς ἀντίπαλος τοῦ πρίγκηπος Βίσμαρκ, ἀπέθανεν ἐν Νικαίᾳ τῆς Γαλλίας τῇ 31 Μαΐου τρ. ἔτ. ἐν ἡλικίᾳ 56 ἐτῶν.

Κόμης Φριδ. EULENBURG, ἐπὶ δεκαπενταετίαν ὅλην διατελέσας ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν ἐν Πρωσσίᾳ, ἀπέθ. τῇ 2 Ἰουνίου τρ. ἔτ. ἐν Βερολίνῳ ἐν ἡλικίᾳ 66 ἐτῶν.

LITTRÉ, γερουσιαστὴς καὶ μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας ἀπέθ. ἐν Παρισίοις τῇ 2 Ἰουνίου τρ. ἔτ., ἔνθα καὶ ἐγεννήθη τῇ 1 Φεβρουαρίου 1801. Ὁ LITTRÉ ἐγένετο γνωστότατος διὰ τῆς μεταφράσεως αὐτοῦ τῶν ἁπάντων τοῦ Ἱπποκράτους καὶ διὰ τὸ σπουδαιότατον μέγα "Λεξικὸν τῆς γαλλικῆς γλώσσης."

Ἀναστάσιος Καλὸς, ἐλεγκτὴς τοῦ Συνεδρίου, ἄλλοτε διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας Ἀθηνῶν, ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Μαΐου τρ. ἔτ.

Λεωνίδας Νάνος, ταγματάρχης τῆς χωροφυλακῆς ἀπέθ. ἐν Ἀθήναις αἴφνης τῇ 28 Μαΐου τρ. ἔτ.

Τηλεγραφικῶς ἠγγέλθη ὁ θάνατος τοῦ διασήμου βαρβιστοῦ VIEUXTEMPS, συμβὰς ἐν Ἀλγερίᾳ.

Ἀρχαιολογικὴ ἀνακάλυψις. Πλησίον τῆς Φραγκφούρτης ἀνασκαπτομένου ἀγροῦ ἐγένετο ἐσχάτως περιεργοτάτη ἀρχαιολογικὴ ἀνακάλυψις. Ἐντὸς λιθίνου σαρκοφάγου ὀκτὼ ποδῶν μήκους καὶ 3 ποδῶν πλάτους εὑρέθη πτῶμα ῥωμαίου στρατηγοῦ μὲ ὅλην τὴν πανοπλίαν του. Τὰ τέσσαρα ἄκρα τοῦ λιθίνου καλύμματος κοσμοῦνται ὑπὸ μικρῶν πυραμίδων, στηριζομένων ἐπὶ κυβικῶν βάσεων. Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη εἶναι μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδός της.

Ἁπλοῦν καὶ πρακτικόν. Οἱ Ἀτσίγγανοι μεταχειρίζονται μέσον ἁπλούστατον διὰ νὰ ἐξελέγχωσι τὸν μεταξὺ αὐτῶν ἐπιτετραμμένον τὴν εἴσπραξιν τῶν συνδρομῶν μετὰ τὸ τέλος τῶν συναυλιῶν των. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος λαμβάνει εἰς μὲν τὴν δεξιὰν χεῖρα τὸν δίσκον, εἰς δὲ τὴν ἀριστερὰν κεκλεισμένην μίαν μυῖαν ζῶσαν, ἣν ὀφείλει νὰ διατηρῇ φυλακισμένην καθ' ὅλον τὸν γύρον, ὃν κάμνει μὲ τὸν δίσκον. Ἐν τέλει δὲ παραδίδων τὸν δίσκον ὑποχρεοῦται ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἡ μυῖα εὑρίσκεται ἔτι ζῶσα ἐντὸς τῆς κεκλεισμένης αὐτοῦ παλάμης. Τρόπος ἐξελέγξεως ἁπλούστατος καὶ ἀξιομίμητος!

Ἐν ταῖς ἡνωμέναις πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς ἐκδίδονται 962 ἡμερήσια φύλλα, ἐξ ὧν τὰ 114 ἐσυστήθησαν τῷ 1880. Αἱ ἐφημερίδες αὗται ἐκτυποῦνται καθ' ἑκάστην εἰς $3^{1}/_{2}$ ἑκατομ. ἀντιτύπων, δι' ἃ τὸ κοινὸν πληρόνει κατ' ἔτος 26 περίπου ἑκατομμ. δολλαρίων. Ἰδοὺ φορολογία! Ἡ ἐπαρχία τῆς Νέας Ὑόρκης ἔχει 115 ἐφημερίδας καθ' ἑκάστην ἐκδιδομένας, ἡ Πενσυλβανία 98, ἡ Καλιφορνία 54 κ. τ. λ.

Κινεζικὴ κηδεία. Ἐν Σουνδερλάνδῃ τῆς Ἀγγλίας ἐγένετο πρό τινων ἡμερῶν ἡ κηδεία ναύτου κινέζου, ἀποθανόντος ἐκεῖ ἔν τινι κινεζικῷ ἀτμοπλοίῳ. Ἑκατὸ Κινέζοι συνώδευσαν εἰς τὴν τελευταίαν του κατοικίαν τὸν ἀποθανόντα συμπατριώτην των, ἐξ ὧν οἱ μὲν 15 προεπορεύοντο τῆς νεκρικῆς ἁμάξης, οἱ δὲ λοιποὶ εἵποντο. Καθ' ὁδὸν ἐκαίοντο ἐπανειλημμένως φύλλα φαιοῦ χάρτου. Ὁ νεκρὸς κατεβιβάσθη ἐντὸς τάφου $6^{1}/_{2}$ μὲν ποδῶν μῆκος, $2^{1}/_{2}$ ποδῶν πλάτος καὶ 19 ποδῶν βάθος ἔχοντος καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ νεκροταφείου κειμένου. Καὶ πάλιν κατὰ τὸν ἐνταφιασμὸν ἐκάησαν φύλλα φαιοῦ χάρτου· εἷς δὲ τῶν Κινέζων ἔχυσεν ἐκ μικροῦ θερμαστῆρος (τεϊέρας) ἔλαιον ἐπὶ τοῦ φερέτρου, μεθ' ὃ πάντες οἱ περιϊστάμενοι Κινέζοι ἔπεσαν πρηνεῖς, μείναντες ἐπὶ τινας στιγμὰς βεβυθισμένοι εἰς σιωπηλὴν προσευχήν.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΗΝ ΓΡΑΜΜΗΝ. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ CANAL-STR. 3. LEIPZIG.

Für Familien und Lesecirkel, Bibliotheken, Hotels, Cafés und Restaurationen.

Illustrirte Zeitung

Probe-Nummern gratis und franco.

Abonnements-Preis vierteljährlich 6 Mark. — Zu beziehen durch alle Buchhandlungen und Postanstalten.

Expedition der Illustrirten Zeitung in Leipzig.

ΕΣΠΕΡΟΣ

σύγγραμμα περιοδικὸν μετ' εἰκόνων δὶς τοῦ μηνὸς ἐκδιδόμενον

ἐν ΛΕΙΨΙΑι.

Διηγήματα. — Ποιήσεις. — Ἀρχαιολογικά. — Ἀνακαλύψεις. — Ἐπιστημονικά. — Πολιτικαὶ ἐπιθεωρήσεις. — Βιβλιοκρισίαι. — Διάφορα.

Τιμὴ ἐτησία προπληρωμένη Φράγκα 40.

Διὰ τὴν Γερμανίαν μάρκ. 32. Διὰ τὴν Ῥωσσίαν ῥούβλ. 16 ἀργ.

Ὁ Εσπερος πέμπεται ἐλεύθερος ταχυδρ. τέλους.

Διεύθυνσις· CANAL-STRASSE 3. LEIPZIG.

ΚΑΛΛΟΣ ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ.

Διὰ τὴν **Ἑλλάδα** ζητεῖται ὡς **Γενικὸς πράκτωρ** Κύριος ἔμπειρος καὶ καλὰς συστάσεις ἔχων, ὅστις διὰ τῶν ἐκτεταμένων αὐτοῦ σχέσεων μὲ διευθύνσεις σιδηροδρόμων, μὲ κατασκευαστὰς μηχανῶν, μὲ ὑδραυλικοὺς μηχανικοὺς, μὲ ἐργοστάσια σιδηροδρομικῶν ἁμαξῶν (βαγονίων) κ. τ. τ. νὰ ἦναι εἰς θέσιν νὰ εἰσάξῃ ἀποτελεσματικῶς πολύτιμον μέταλλον πρὸ μικροῦ ἀνακαλυφθὲν, τὸ ὁποῖον ὑπερβαίνει κατὰ πολὺ τὸ μέταλλον, ἐξ οὗ κατασκευάζονται τὰ πυροβόλα. Ἡ ἐγκατάστασις πρακτορείων εἰς τὰς διαφόρους ἐπαρχίας τῆς χώρας ἀφίεται εἰς τὸν γενικὸν πράκτορα.

Μόνον ἐκείνους παρακαλοῦμεν νὰ παρουσιασθῶσιν, οἵτινες δύνανται νὰ δώσωσιν ἀποχρώσας ἐγγυήσεις περὶ ἐκτεταμένων σχέσεων μὲ τὰ ἄνω ῥηθέντα ἐργοστάσια καὶ καταστήματα καὶ περὶ ἀκριβοῦς τοῦ εἴδους τούτου γνώσεως.

Αἱ προτάσεις ν' ἀπευθυνθῶσιν ὑπὸ τὰ στοιχεῖα **K B 3263** εἰς τὸ ἐν **Δρέσδῃ** πρακτωρεῖον εἰδοποιήσεων τοῦ **Rudolph Mosse.**

Μόνον εἰς γερμανικὰς ἢ εἰς ἀγγλικὰς ἐπιστολὰς δίδεται ἀπάντησις.

☞ Für Literaturfreunde! ☜

Unter dem Titel:

LITERARISCHER MERKUR

erscheint seit October v. J. monatlich zweimal ein vornehm ausgestattetes

kritisches Organ der populair-wissenschaftlichen Literatur.

Dasselbe bringt neben fesselnden Essays über die verschiedensten literarisch interessanten Ereignisse unparteiische Besprechungen beachtenswerther Erscheinungen der

Philosophie, Naturwissenschaften, Geschichte (inclus. Kunst-, Literatur- und Kulturgeschichte), Länder- und Völkerkunde, sowie der Schönen Wissenschaften.

Ausserdem enthält jede Nummer ein fortlaufendes, systematisches Verzeichniss der auf folgenden Gebieten in den letzten 14 Tagen erschienenen Neuigkeiten — und zwar aus der deutschen Literatur vollständig, aus der englischen und französischen soweit dieselben für Deutschland von Interesse sind:

Literaturgeschichte. Bibliographie. Sammelwerke.
Theologie und Philosophie.
Rechts- und Staatswissenschaft. Politik. Statistik. Verkehrswesen.
Medizin. Thierheilkunde.
Naturwissenschaften. Pharmazie.
Mathematik. Astronomie.
Erziehungs- und Unterrichtswesen.
Philologie. Orientalia.
Neuere Sprachen. Altdeutsche Literatur.
Geschichte u. deren Hilfswissenschaften.
Länder und Völkerkunde. Reisen.
Kriegswissenschaft. Pferdekunde.
Bau- und Gewerbkunde. Maschinenwesen. Handelswissenschaft.
Haus-, Land- und Forstwirthschaft.
Belletristik.
Schöne Künste. Prachtwerke.

Der „*Literarische Merkur*" ist also für jede Bibliothek wie für jeden Privatmann, welcher für die literarischen Neuigkeiten eines oder mehrerer der oben bezeichneten Gebiete ein Interesse hat, von Wichtigkeit.

Zu beziehen durch *jede Sortimentsbuchhandlung* oder franco von der unterzeichneten Verlagsbuchhandlung zum Preise von 75 Pf. pro Quartal.

Die Verlagshandlung von Franz Neugebauer in Berlin, W.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

δι' ὅλας τὰς ἐφημερίδας τοῦ τε ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ μεταδιδάζει

ὁ Κος **RUDOLPH MOSSE**

ἐν **Λειψίᾳ**

κατὰ τὴν διατίμησιν.

Δίδει ταὐτοχρόνως πληροφορίας περὶ πάσης καταχωρήσεως εἰς τὰ γνωστότερα φύλλα, φροντίζει περὶ τοποθετήσεως τῶν εἰδοποιήσεων, ἀποστέλλει δοκίμια ἐπὶ διαρκῶν ἀγγελιῶν, παρέχει συγκαταβατικὰς τιμὰς ἐπὶ μεγαλειτέρων παραγγελιῶν.

F. KAHLE & SOHN

ἐν POTSDAM

ἐργοστασιάρχης τῆς Αὐλῆς.

Ἐργοστάσιον εἰδῶν ἐκ χυτοῦ ψευδαργύρου. Ἀγάλματα, λυχνίαι, πήδακες καὶ κοσμήματα ἀρχιτεκτονικά.

Κατάλογοι καὶ τιμολόγια ἕτοιμα πρὸς ἀποστολήν.

Das Magazin

für die

Literatur des In- und Auslandes.

Κριτικὸν ὄργανον τῆς παγκοσμίου Φιλολογίας.

Ἐκδότης· Eduard Engel ἐν **Βερολίνῳ.**

Ἰδιοκήτης· Wilhelm Friedrich ἐν **Λειψίᾳ.**

Τὸ σπουδαῖον τοῦτο περιοδικὸν διανύει ἤδη τὸ 50ον ἔτος τῆς ὑπάρξεώς του. Ἐκδίδεται δὲ κατὰ μηνιαῖα τεύχη. Τιμὴ ἐτησία· 16 μάρκας.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Γνωστοποιοῦμεν τοῖς ἐν **Ἀθήναις** Κυρίοις συνδρομηταῖς τοῦ **ΕΣΠΕΡΟΥ,** ὅτι ἡ ἐπιστασία τοῦ περιοδικοῦ τούτου ἀνετέθη τῷ

Κυρίῳ **Δημητρίῳ Ἀ. Κορομηλᾶ.**

ΕΥΘΥΝΩΤΑΤΗ ΑΓΟΡΑ

ΓΝΗΣΙΩΝ ΚΑΠΝΟΣΥΡΙΓΓΩΝ ΕΚ ΣΗΠΙΟΥ ΚΑΙ ΗΛΕΚΤΡΟΥ.

Τιμαὶ τῶν ἐκ φυσικοῦ ἠλέκτρου κατασκευαζομένων καπνοσυρίγγων μετὰ ἄκρας ἐκ γνησίου σηπίου ἐντὸς κομψῶν θηκῶν κατὰ τὰ ἀκόλουθα μεγέθη·

Ἀρ. I	μῆκος	14½	ὑφεκατ.	μάρκ.	12.—	ἑκάστη τιμὴ τοῦ ἀνωτέρου
„ II	„	13	„	„	10.—	
„ III	„	12	„	„	8.—	
„ IV	„	10	„	„	5.—	
„ V	„	9	„	„	4.50	
„ VI	„	8	„	„	4.—	ἑκάστη τιμὴ τοῦ ἀνωτέρου
„ VII	„	7	„	„	3.50	
„ VIII	„	6	„	„	3.—	
„ IX	„	5	„	„	2.50	
„ X	„	4	„	„	2.—	

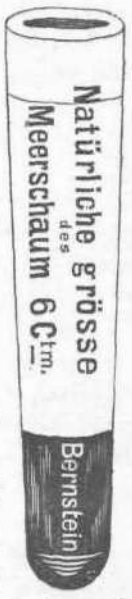

ΚΑΠΝΟΣΥΡΙΓΓΕΣ ΔΙΑ ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ ΕΞ ΗΛΕΚΤΡΟΥ·

Ἀρ. IV μάρκ. 4.—. Ἀρ. V μάρκ. 3.50. Ἀρ. VI μάρκ. 3.—. Ἀρ. VII μάρκ. 2.50. Ἀρ. VIII μάρκ. 2.—. Ἀρ. IX μάρκ. 1.75. Ἀρ. X μάρκ. 1.50

Διὰ τῶν ἄνω ἐξαιρετικῶς μετρίων τιμῶν ἐλπίζω νὰ καταργήσω ἐντελῶς τὰς ἀθλίας καὶ τὴν ὑγείαν παραβλαπτούσας ἀπομιμήσεις καὶ νὰ διατηρήσω τῷ ἠλέκτρῳ τὴν δικαίως ἀποκτηθεῖσαν φήμην του. **Ἅπασαι** αἱ ἀπομιμήσεις ἀνεξαιρέτως οὐδὲ ἴχνος ἠλέκτρου περιέχουσιν, ἀλλὰ συνίστανται ἀπὸ ῥητίνην (κοπάλιον κόμι) καὶ πωλοῦνται συνήθως ἀντὶ χυτοῦ ἠλέκτρου. Τοῦτο εἶναι ἀπάτη, διότι ***καπνοσύριγγες ἐκ χυτοῦ ἠλέκτρου οὐδόλως ὑπάρχουσιν.***

ΚΑΠΝΟΣΥΡΙΓΓΕΣ ΔΙΑ ΣΙΓΑΡΑ ΕΚ ΣΗΠΙΟΥ,

μετὰ ἄκρας ἐκ γνησίου ἠλέκτρου·

Ἀρ. I μάρκ. 8.—. Ἀρ. II μάρκ. 6.50. Ἀρ. III μάρκ. 5.—. Ἀρ. IV μάρκ. 4.—. Ἀρ. V μάρκ. 3.—. Ἀρ. VI μάρκ. 2.—. Ἀρ. VII μάρκ. 1.75. Ἀρ. VIII μάρκ. 1.50.

Εὐθεῖαι καὶ κυρταί,

Ἐπὶ ἀγορᾷ τριῶν τεμαχίων καὶ προπληρωμῇ τοῦ τιμήματος ἀποστέλλονται ταῦτα ἐλεύθερα τέλους ταχυδρομικοῦ. Ἡ πληρωμὴ εἴτε διὰ ἐμβάσματος ἢ καὶ τοῦ ταχυδρομείου.

☞ ***Ἑκάστη ἀποστολὴ προσαρτᾶται καὶ γνωμοδότησις ἑνὸς ἐκ τῶν πρώτων τῆς Γερμανίας χημικῶν, ἐγγουμένη περὶ τῆς γνησιότητος τοῦ ἠλέκτρου.*** ☜

G. C. Brüning, Frankfurt a. M.

Ο ΕΚΑΤΟΓΓΡΑΦΟΣ

ἀνατυπόνει 50 μέχρι 150 κις καὶ διὰ μελάνης καὶ διὰ τῶν ποικιλωτέρων χρωμάτων (Haber μετάλλια ἀξίας). Διὰ πλειοτέρας πληροφορίας καὶ δείγματα ἀπευθυντέον εἰς τὸ

γραφεῖον τοῦ Ἑκατογγράφου

(Λονδῖνον. 135 Cheapside) ἢ πρὸς τοὺς Κους ***ἀδελφοὺς Μαρίνου εἰς Ἀθήνας.***

THE HEKTOGRAPH

(ὁ Ἑκατόγγραφος) is still unrivalled for obtaining 50 to 150 Duplicates in indelible black and various coloured inks. (Haber's Prize medals.) Write for particulars and specimen,

Hektograph Depot 135 Cheapside.

London, or Messrs Marino Broth. — Athen.

Haasenstein & Vogler.

Γραφεῖον δημοσιεύσεων

ΕΝ ΛΕΙΨΙΑι

καὶ ἐν ταῖς σημαντικωτέραις πόλεσι τῆς Γερμανίας, Αὐστρίας καὶ Ἑλβετίας.

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΓΝΩΣΤΟΤΕΡΟΝ

πάντων τῶν γραφείων τοιούτου εἴδους. Ταχίστη ἐκτέλεσις πάσης παραγγελίας δι' ὅλας τὰς ἐφημερίδας τοῦ κόσμου καθ' ὡρισμένην διατίμησιν.

ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΣΙΣ ΕΠΙ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΩΝ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΩΝ.

Συντάκτης· Δρ. Ι. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΛΕΙΨΙΑι. CANAL-STR. 3.

Χαρτοπωλεῖον· Β. ΣΙΓΙΣΜΟΥΝΔΟΥ ἐν Βερολίνῳ καὶ Λειψίᾳ. — Τύποις· Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ ἐν Λειψίᾳ.